

காசு

Kakam

7 Juli
95

காகம்

"முற்றமெல்லாம் புழுங்கல்- அதனால்
நம் நெஞ்சமெல்லாம் அம்முற்றம்."

- ஒரு தாய்

தமிழ்ச்சிறை

1995.06.22 ம் திகதி, டென்மார்க்கின் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற வழக்கு ஒன்றின் தீர்ப்பு சொல்லப்பட்ட நாளாகும்.

அந்தவழக்கின் தீர்ப்பில் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்த அந்த நபருக்கு 4 மாத நிபந்தனையுடனான சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

இந்த வழக்கின் பின்னணியில் தமிழர்கள் என்ற இனமும் பின்புலத்தில் நிற்பதனாலேயே இங்கு அது பற்றி எழுதவேண்டியுள்ளது.

டென்மார்க்கின் 40 மில்லியன் குரோன் செலவில் நடாத்திமுடிக்கப்பட்ட இந்த வழக்கு என்னவென்றால்

புலம்பெயர்ந்து டென்மார்க்கில் அரசியல் தஞ்சம்கோரி வாழ்ந்துவரும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு அவர்தம் மனைவி, 18 வயதுக்கு உட்பட்ட பிள்ளைகளை தன்னுடன் அழைத்துக்கொள்வதற்கு டெனிஸ் சட்டமூலம் ஒன்று அனுமதி அளித்தது. அக்காலங்களில் நீதிஅமைச்சின்கீழ் இயங்கிவந்த அகதிகள் தொடர்பான விடையங்களை கையாண்டு வந்த அக்கால நீதி அமைச்சர் தனதுமந்திரிப்பொறுப்புச் சட்டங்களை மீறினார் என்ற குற்றச்சாட்டின்படியே அவருக்கு இத்தகைய தண்டனை வழங்கப்பட்டது. இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தை தொடர்ந்து ஈழத்தில் அமைதி நிலவுகிறது என்று இந்திய சர்வாதிகாரத்தால் காட்டப்பட்ட நிழல்ச் சுதந்திரத்தை நம்பிய உலக வல்லரசு நாடுகளின் பார்வைக்கு உட்பட்ட நம்பிக்கை ஒன்றின் பிரதிபலனாகவே இந்த மந்திரி தனது சட்டங்களை மீறினார் என்ற பின்னணியில் வைத்து

பார்க்கப்படவேண்டிய இந்த வழக்கினை சாதாரணமாக டெனிஸ் சட்டங்களை அவர்மீறினார் என்று உள்ளூர்விடையமாக்கி அவருக்கு இந்த தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச அரசியல் குழுவாக்குள் வைத்துத்தான் இந்த வழக்கினை ஆய்வுக்குட்படுத்தியிருக்கவேண்டும் என்பது காகத்தின் அபிப்பிராயமாகும். தமிழர்விவகாரம் என்று தலைப்பிடப்பட்டு நடாத்தப்பட்ட இந்த வழக்கு உண்மையில் தமிழர்களின் பின்னணியில் டெனிஸ் சமுதாய நலன்பற்றிய ஒரு விவகாரமாகும். ஆனால் இதன் மறுபக்கத்தில் சமூகத்தமிழர்களுக்கு அவர்தம் புலம்பெயர் நாடுகளில் நடாத்தப்படுகின்ற ஓரவஞ்சனை பற்றிய விவகாரமாகவே நாம் தமிழ்நிலைசார்ந்து பார்க்கவேண்டியுள்ளது. சமூகத்தமிழர்கள் தமது வாழ்வில் என்றும் இன்னொரு இனத்தின் சட்டங்களுக்கமையவே வாழ்ந்துவந்திருக்கின்றார்கள். அல்லது வாழ்ந்துவர வைக்கப்பட்டார்கள். சுதந்திரகாலத்திற்குப்பிற்பட்ட நிலைகளையே இங்கு நாம் இப்படி குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. டெனிஸ் சட்டத்தின்படி தமது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட டென்மார்க்வாழ் சமூகத்தமிழர்கள் பற்றிய இந்தவழக்கில் 23 அல்லது 24 செப்டம்பர் 1987ல் "தமிழர் நிறுத்தம்" என்று அவரது சொந்தவிருப்பில் எடுக்கப்பட்ட இந்தத்தீர்மானமே இன்றைய வழக்கின் ஆணியேவராகும். 1988 மத்தியிலிருந்து 10.தை. 1989 வரைக்குட்பட்ட பகுதிக்காலத்தில் தமிழ் அகதிகளுக்கான குடும்ப அங்கத்தவர்களை டென்மார்க்கிற்கு அழைப்பதை தடுத்தார் என்று 20 நீதிபதிகள் கொண்ட குழுவில் பெரும்பாலானோர் நிரூபித்தார்கள். அந்த நபருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை நீதியானதா? என இன்று பலராலும் எழுப்பப்படுகின்ற கேள்வியாகும். டென்மார்க்கில் வெளிவரும் ஒரு செய்திப்பத்திரிகை நடாத்திய கருத்துக்கணிப்பீட்டின்படி - 54வீதமானோர் அவர் நீதிக்குட்படுத்தப்படவேண்டும் என்றும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கின்றனர். இது ஒரு நல்ல விவகாரம்தான்.

ஆனால் இந்த வழக்கில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குமுனையாக தமிழர்கள்சார்பில் ஒருவிடையத்தை நாம் கவனத்தில் கொள்ளல்வேண்டும். தமிழர்கள் விவகாரத்தில் தமிழர்நலங்காண் பேணப்படவேண்டுமென்றால் நாமே நமக்கென சட்டங்களை வகுக்கும் திறனைப் பெறுதல்வேண்டும்.

உள்ளே.....

பக்கம்	விடையம்
3	முகம்
5	H.C.Andersen கதை
8	கிளியின் சந்தேகம்
9	சூரியப்பூச்சிகள்
11	ஒரு சிறிய உலகம்
14	விவாதம்
17	நிகழ்காலம் - கவிதை
18	சிறுகதைத்தேர்வு முடிவு
19	நாய் இறைச்சியை தமிழர்கள் உண்பார்களா?
22	மலர்நல் வாடல் தெரிதல்
24	அபாரசக்திகள் - கட்டுரை
27	தோப்புக்கரணங்கள்
30	கவிதைகள்

சந்தாதார்களுக்கு.....

இதுவரை காகத்திற்கான சந்தாவை செலுத்தாதவர்கள் தயவுசெய்து அதனைச் செலுத்தி; காகத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவுங்கள். நன்றி!

H.C.ANDERSENனின்

கதை

தமிழில்: விழி

உறுதிநிறைந்த

ஒரு தகரச்சிப்பாய்

முன்னொரு காலத்திலே இருபத்தைந்து தகரத்திலான சிப்பாய்கள் இருந்தார்கள். சகோதரர்களான இந்த 25 பேர்களும் ஒரு பழைய தகரத்திலிருந்து பிறந்தவர்களாகும். துவக்கை கையிலேந்தியபடி, நேர்கொண்ட பார்வையுடன், சிவப்பும் நீலமும் கலந்த சீருடையில் அவர்கள் மிகவும் அழகாக இருந்தார்கள்.

இவர்கள் அனைவரையும் வைத்திருந்த பெட்டியின் மூடி திறக்கப்பட்டபோது அவர்கள் முதன்முதலாக இந்த உலகத்தில் ஒருவார்த்தையை கேட்டார்கள். 'தகரச்சிப்பாய்கள்' என்று கத்தியபடி பக்கத்தில் ஒருசிறுவன் கைகொட்டி ஆரவாரித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்த 25 தகரச்சிப்பாய்களையும் அவன் தனது பிறந்தநாட்பரிசாக பெற்றிருந்தான். அந்த சிப்பாய்களை எடுத்து மேசையில் நிறுத்தினான் அச்சிறுவன். ஒவ்வொரு சிப்பாய்களும் மற்றச்சிப்பாய்களைப்போலவே மிகத்தந்திரபத்துடன் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களில் ஒருசிப்பாய் மாத்திரம் மற்றவர்களிலிருந்து வேறுபட்டவனாக இருந்தான் அவனுக்கு ஒருகால் மாத்திரமே இருந்தது. அந்த 25 சிப்பாய்களில் அவனே கடைசியா செய்யப்பட்டவனாவான். அவனை செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஏற்பட்ட தகரப்பற்றாக்குறையினால் அவனுக்கு ஒருகால் மாத்திரமே கிடைத்தது. ஆனாலும் அவன் மற்றவர்கள் இரண்டு கால்களினால் நிற்கும் அந்த உறுதியுடனேயே ஒற்றைக்காலில் நிற்குகொண்டிருந்தான். அவனே மற்றவர்களிலிருந்து குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியவனாகவும் இருந்தான்.

அவர்கள் மேசையில் நிறுத்தப்பட்டபோது அங்கு வேறு பல விளையாட்டுச்சாமான்களும் இருந்தன. ஆனாலும் அந்த கடதாசியினால் செய்யப்பட்ட அழகிய கோட்டையே எல்லோரது கண்களையும் ஈர்த்தது. அந்தக் கோட்டையின் சிறிய

ஐன்னல்கள்வழியாக உள்மண்டபங்களை பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. வெளிப்புறத்தில் ஒருசிறிய கண்ணாடியை சுற்றி பல சிறிய மரங்கள் நின்றுகொண்டிருந்தன. இது, ஒரு சிறிய ஆற்றைப்பார்ப்பதுபோல இருந்தது. மெழுகினால் செய்யப்பட்ட அன்னங்கள் அங்கு நீந்திக்கொண்டிருப்பதனை அக்கண்ணாடி பிரதிபலித்தது. இவை அனைத்தும் மிக அழகாகவே இருந்தன. ஆனாலும், அக்கோட்டையின் திறந்திருந்தகதவுக்கு நடுவில் நின்றிருந்த அந்த அழகான கண்ணிப்பெண்ணை இவை அனைத்தையும்விட மிக அழகாக இருந்தான் அவனும் கடதாசியிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டவனே. ஆனால் அவன் மிணுங்கலான பாவாயுடனும் தோனாமூடிய நீலநிறத்திலான மெல்லிய மேலங்கியுடனும் இருந்தான். மேலங்கியின் நடுவே அவளது முகமளவிலான சிறியதகடொன்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப்பெண் இரண்டு கைகளையும் பக்கங்களுக்கு நீட்டியவாறும் ஒருகாலை மடித்து உயர்த்தி மேலே தூக்கியவாறும் இருந்தான். அவள் ஒரு நடனமாடும் பெண். அவளது ஒருகாலை வெளியே காணாதபடியால் தன்னைப்போலவே அவளுக்கும் ஒருகால் மாத்திரமே இருப்பதாக அந்த ஒற்றைக்கால் தகரச்சிப்பாய் நினைத்துக்கொண்டான்.

"அவளை நான் மனைவியாக்கிக்கொள்ளலாம் ஆனால் அவளோ கோட்டையில் வசிப்பவளாகவும் மேன்மைவாய்ந்தவளாகவும் இருக்கிறாள். எனக்கோ இந்தப்பெட்டி மாத்திரமே சொந்தம். அதையும் நாங்கள் 25 பேர் பங்குபோட்டுக்கொள்கிறோம். இந்த இடம் அவளுக்கு ஏற்றதல்ல. நான் அவளுடன் அறிமுகம் செய்துகொள்ளவேண்டும்" என்று தனக்குள்ளேயே யோசித்துக்கொண்டான். மேசையின்மேலிருந்த ஒரு மூக்குப்பொடிப்பேணியின் பின்னாலிருந்து அந்த அழகிய இளம்பெண்ணையே பார்த்தவண்ணமிருந்தான் அவன். அந்த இளம்பெண்ணை சமநிலைக்குத்திரும்பாது இப்போதும் தனது ஒற்றைக்காலிலேயே

கோட்டையின் சிறிய

நின்றுகொண்டிருந்தான்.

இரவாகியது. ஒற்றைக்கால் தகரச்சிப்பாய் தவிர்ந்த மஹைய சிப்பாய்கள் யாவரும் அவர்களது பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டனர். வீட்டிலிருந்த மனிதர்கள் யாவரும் படுக்கைக்கு போய்விட்டார்கள். இப்பொழுது அங்கிருந்த விளையாட்டுச்சாமான்கள் அனைத்தும் தங்களுக்குள்ளே விளையாட ஆரம்பித்தன. முன்னால் வரவும், போர்நடாத்தவும், நடனமாடவும் விரும்பின தகரச்சிப்பாய்கள் தங்களது பெட்டிக்குள்ளிருந்து சப்தமிடத்தொடங்கினார்கள். அவர்களுக்கும் இந்த விளையாட்டில் கலந்துகொள்ள விரும்பமாக இருந்தது. ஆனால்

அப்பெட்டியினுடைய மூடியை அவர்களால் திறந்து வெளியே வரமுடியவில்லை. விதைகளை உடைக்கப்பாவிக்கப்படும் பாக்குவெட்டிபோன்ற உபகரணம் குத்துக்கரணம் அடித்தது. சிலேற்றுப்பென்சில் பலகையில் வேடிக்கை காட்டியது. அங்கு ஒருகலவரமே ஆரம்பமாகியது. இதனால் விழித்தெழுந்த மஞ்சள்நிற பாடும்பறவையொன்று தனக்குள்ளேயே

கவிதைப் பாணியில் கதைக்கத்தொடங்கியது. அங்கிருந்தவர்களில் இரண்டு போர்கள் மாத்திரம் தாங்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து அசையவே இல்லை. அவர்கள் வேறுயாருமல்ல. அந்த ஒற்றைக்கால் தகரச்சிப்பாயும், நடனமாடும் அந்த இளம் பெண்ணும் தான். அவள்நேராக நிமிர்ந்தும் இரண்டு கைகளை பக்கங்களுக்கு நீட்டியவாறும் நின்றாள். அவன் உறுதியுடன் தனது ஒற்றைக்காலிலே நின்றான். அவனது கண்கள் அவளைவிட்டு ஒருகணமும் விலகவில்லை. இப்பொழுது இரவு 12 மணியானதை கடிக்காரம் மணியடித்து தெரிவித்துக் கொண்டது. திடீரென மூக்குப்பொடிப்பேணியின்மூடி திறந்தது. ஆனால் அதற்குள் மூக்குப்பொடி எதுவும் இருக்கவில்லை. மாறாக கறுப்பு நிறத்திலான சிறிய அரக்கனைப்போன்ற ஒரு சிலையிருந்தது.

"தகரச்சிப்பாயை உனதுகண்களை சும்மா வைத்திருக்க மாட்டாயா?"

என மூக்குப்பொடி தகரத்தினுள் இருந்த அரக்கன் கேட்டான். ஆனால் தகரச்சிப்பாயோ அதனை கேட்டதுமாநிரி காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அடுத்தநாளும் வந்தது. சிறுவர்கள்மேலே வந்து அந்த ஒற்றைக்கால் தகரச்சிப்பாயை எடுத்து ஜன்னலில் நிறுத்தி வைத்தார்கள்.

அந்த அரக்கனின் வேலையாலோ அல்லது சுழன்று வீசிய காற்றினாலோ அந்த தகரச்சிப்பாய் அந்த மூன்றாம்மாடியிலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டான். யாங்கரமான வேகத்துடன் வீழ்ந்தாலும் அந்தவேகத்திலும் அவன் காற்றில் தன் காலைத்திருப்பியாலத்தின் கற்களுக்கிடையே ஒரு நீண்ட கூரான தொப்பிபோன்ற இடத்தின்மீது லாவகமாக நின்றுகொண்டான்.

சிறுவனும், அவ்விட்டு வேலைக்காரப்பெண்ணும் அந்த ஒற்றைக்கால்சிப்பாயை தேடுவதற்காக உடனே கீழே வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் அந்தச்சிப்பாயை கண்டுகொள்ளாததால் அவனை மிதிக்கவும் முற்பட்டனர். தகரச்சிப்பாய் "நான் இங்கே இருக்கிறேன்" என்று உரத்துக் கத்தியிருந்தால் அவர்கள் அவனைக்கண்டு கொண்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் அவன் சிப்பாய்களுக்குரிய சீருடையில் இருந்ததால் அவனால் அப்படி செய்யமுடிய வில்லை.

இப்படியாக இருக்கும்போது மழைபெய்ய ஆரம்பித்தது. துளிக்குமேல் துளியாக மழைதூற ஆரம்பித்தது. மழை நின்றபின்னர் அத்தெருவில் வசிக்கும் இரண்டு சிறுவர்கள் வந்தனர். அவர்கள் அந்த தகரச்சிப்பாயை கண்டெடுத்து அவனை தண்ணீரில் பிரயாணம் செய்யவைக்கவேண்டுமென்று பேசிக்கொண்டனர். அவர்கள் கடதாசியில் ஒரு ஓடம் செய்து அதில் அந்த ஒற்றைக்கால் சிப்பாயை உட்காந்திவைத்தனர். இப்பொழுது தகரச்சிப்பாய் தண்ணீரில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தான். இரண்டு சிறுவர்களும் கைகளை தட்டியவாறே பக்கத்தில் ஓடிவந்துகொண்டிருந்தனர். அலைகளும், நீர்குழிகளும் அதிகமாக இருந்ததனால் காக்கிதட்டம் மேலும் கீழுமாக ஆடியது. விவரவாகச்சுற்றியது. இவைவெல்லாம்சேர்ந்து தகரச்சிப்பாயை அதிரவைத்தன. ஆனாலும் அவன் எந்தவித மாற்றமுமின்றி கையில் துவக்கைப் பிடித்தவாறு உறுதியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

வெரியதொரு நீரோட்டத்தின் தள்ளலுடன் காக்கிதட்டம் ஒரு நீண்ட கழிவோடைக்குள் புகுந்தது. அவன் தனது பெட்டிக்குள் வாழ்ந்ததுபோன்றே இங்கும் மிக இருட்டாக இருந்தது. "நான் இப்பொழுது எங்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றேன் இவையாவும் அந்த அரக்கனின் பிழையாலேயே ஏற்பட்டது. அந்த சிறிய நடனமாடும் கன்னிப்பெண்ணும் இப்போது இந்த ஓடத்தில் இருந்தானென்றால் இந்த இருட்டு இன்னுமொருமுறை ஏற்படலாம்" என்று அவன் தனக்குள்தானே யோசித்துக்கொண்டான். அதேநேரத்தில் அந்தக்கழிவோடையில் வசித்துவந்த ஒருநீர்எளி அங்கே வந்தது. "உன்னிடம் கடவுச்சீட்டு இருக்கிறதா?" என்று அந்த தகரச்சிப்பாயைக்கேட்டது. ஆனால் சிப்பாய் ஒன்றுமே சொல்லாமல் தனதுதுவக்கை மேலும் இறுக்கமாக பிடித்துக்கொண்டான். ஓடம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்க எலையும் பின்னாலேயே துரத்திக்கொண்டு வந்தது.

"அவனை நிறுத்து. அவன் வரிகுட்டாமலும், கடவுச்சீட்டை காட்டாமலும் சென்றுகொண்டிருக்கிறான்" என்று கத்தியது எலி. நீர்சுழி கூடிக்கொண்டே போய்ற்று. கழிவோடை பலகை முடியும் நேரத்தில்தான் தகரச்சிப்பாய் ஒளியைக்கண்டான். அங்கு ஒரு பெரிய சப்தத்தையும் அவனால் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. அந்தச் சப்தம் எந்தத்துணிவுள்ள வீரனையும் திருக்கிடச்செய்யக்கூடிய

கிளியின் சந்தேகம்

காளமேகம்

உருவகம்

தேவி கொலுவிருந்து தெய்வீக ஒளி பரப்பும் ஆலையம்; ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தேவியைத் தரிசிக்க வந்திருந்தார்கள். ஆலயத்தைச்சுற்றி பெரியபெரிய ஆலமரங்கள்; அதன் விழுதுகள் ஆலமரக்கிளைகளைத் தாங்கி நின்றன.

அவ் ஆலய மரக்கிளைகளில் கூடுகட்டி வாழும் பறவைகளும், குருவிகளும், அணில் பிள்ளைகளும் தருகின்ற இனிய கீதம் தேவியைத் தரிசிக்க வருவோருக்கு மணதுக்கு இதாவாக இருந்தது.

அந்த ஆலமரத்தில் ஒரு கிளி நீண்ட காலமாக வாழ்ந்து வந்தது. சிறந்த குணமுள்ளதும் மேலான சபாவம் கொண்டதுமான அந்தக்கிளிக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது.

ஆலயத்திற்கு வருகை தரும் பக்தர்கள் ஒரு கடவுளை ஏன் பலபெயர்கள் சொல்லி அழைக்கிறார்கள்; எனக்கு விளங்கவில்லையே என்று அருகில் இருந்த அணிற் பிள்ளையிடம் கேட்டது.

ஆலயத்திற்குள் சென்று தேவியின் மேனி எங்கும் தொட்டு விளையாடும் அணிற் பிள்ளைக்கு கிளி தண்ணிடம் வந்து இக்கேள்வியைக் கேட்டது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அணிற்பிள்ளை கிளியிடம் சனிஸ்வரனின் கட்டாட்சம் பெற்ற காகத்திடம் கேட்போம் என்றது.

இருவரும் காகத்திடம் வந்து தங்கள் சந்தேகத்தைச்சொன்னார்கள். 'ஒரு கடவுள் பலபெயர்கள் எப்படி வந்தது?

காகம் இருவரையும் ஆலமரத்தில் இலைகள் அடர்ந்த கொப்பிற்கு அழைத்துச்

சென்றது. மேலே பாருங்கள் என்றது. இருவரும் மேலே பார்த்தார்கள். சூரியனின் ஒளிக்கீற்றுகள் தெரிந்தன. கீழே பாருங்கள் என்றது. கிளியும் அணிலும் கீழேபார்த்தன. விளங்கவில்லையே என்றது கிளி.

ஒரு சூரியனின் ஒளி மரக்கிளையில் பட்டு பொட்டுப் பொட்டாக சிறுசிறு ஒளியாக பல இடங்களில் தெரிவதைப் பாருங்கள் என்றது காகம்.

கிளிக்கு விளங்கிவிட்டது. காகம் 'அந்தச் சிறிய ஒளிக்கு பக்தர்கள் தனித்தனிப் பெயர்கள் வைத்து அழைக்கின்றார்கள்' என்றது.

ஒரு தெய்வம் பலபெயர்களில் அழைக்கப் படுகின்றது. கிளிக்கும் அணிலுக்கும் விளங்கிவிட்டது. 'என்ன இருந்தாலும் காகம் சனிஸ்வரனோடு இருத்தல் தகும்' என்று கூறிக்கொண்டு கிளி பறந்து போய்விட்டது.

சீதல் ..!

சன்னதமாடி

ஆண்டவனுக்கும் :
அடியவரைத் தெரிவதில்லை !

பூசை வைத்தும் -
பலருக்கு மோட்சமில்லை !

எனக்கும் வைப்பர்
அத்தசாமப் பூசைகள் !

தொலைபேசி மணியடித்து -

மோட்சக் கதவைத்
திறந்துவிட்டு :- என்
பக்தர்களைத் தேடுகிறேன்.

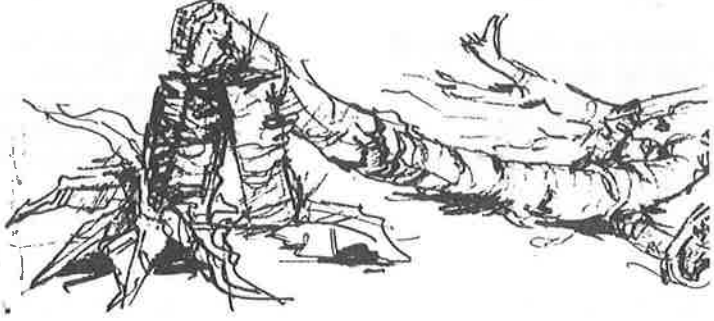
சூரியப் பூச்சிகள்

தமயந்தி

கண் வீழித்தேனோ. . . ?
ஈதோர் காலைப்பகலென
கண்களைச்சுட்ட
கதிரவன் பகர்ந்தான்.

காலை ஒலிகளும்
கடலின் இரைச்சலும்
காதினுள் உரசின.

எங்கே இருக்கிறேன்?
எப்படி வந்தேன்?
எங்கனம் பிழைத்தேன்?
எத்தனை இரவுகள்
மயக்கமுற் றிருந்தேன்.

எதுவுமே தெளிவற்று
என்னுட் குழம்பி,
தேடினேன் விடைகளை.

கீடுகுத் தட்டியால்
மானம் மறைத்த
குடிசைத் திண்ணையிற்
கிடத்தப்பட டிருந்தேன்.

மூலைகள் சிலிர்த்த
பன்புற் பாயென்
கசிவற்றுச் சோர்ந்த
உடலைத் தாங்கி
நசிவற்றுக் கிடக்க,
தென்னையைத் தடவீ
வருங்கடற் காற்று
சோர்ந்த என்னுடலை
சுகம் படைத் தேக
மீனின் வாடையென்
மூச்சினைத் தொடுதே?

வலைகள் காயும்
கயிற்றுக்கொடியிலென்
உடைகள் தொங்கிச்
சீறகை அசைத்தன.

எங்கே யிருக்கிறேன்?
எப்படி வந்தேன்
எங்கனம் பிழைத்தேன்?

விடைதொர் யாது
என்னுட் குழம்பினேன்.

வறுமை கவிந்த
வயதான தாயாள்
வாரியென் தலையைத்
தன்மடி கிடத்தி
வாஞ்சையோ டெந்தன்
கலைந்தகே சந்தனை
வருடிக் கொடுத்தாள்
வெறுங்குடல் மகனே
முதலில் வீதனை
முழுவதும் பருகு
எங்கே யிருக்கிறாய்
என்பதை வீரீவாய்ப்
பின்னர் பேசுவோம்:

எனது நிலையைப்
புரிந்தாளோ தாயாள்
அன்புடை வாக்குடன்
அளித்தாள் சுவளையிற்
குறுசாட் கஞ்சி.
அமுதன வுனது
வீழிகள் இரண்டும்

ஆத்தங்கள் பொரிந்த
உணர்ச்சிப் பெருக்கில்.
சீச்சீ யிதென்ன...?
சின்னக் குழந்தைபோல்
வெதும்புவதென்ன?
முதலீற் பசீதீர்
முடிவீற் பேசுவோம்.-உன்
தாய்என் றென்னை
எண்ணுதல் தவறோ?.

முந்தானை கொண்டென்
வீழிவழி நீரைத்
துடைத் தன எம்மை.
பொருமிக் கிடந்த
பாசத்தின் பெருங்கடல்
இமைமடை வெடித்து
இருகன்னம் வழியே
மலைவீடு நீர்போல்.

மகனே... மகனே!
அழுவதை விடுவாய்.
தாங்கே லுனது
கலக்க மீனியும்.

கன்னங்கள் வருடினாள்.
உச்சியை முகர்ந்தாள்.
எப்படித் தணிப்பேன்
கண்வழி ஊற்றை?.

பேசத் துடித்தன
உதடுக ளீரண்டும்
நாவீ னீரம்
வரண்டு போனதால்
வார்த்தைக ளெதுவும்
அகப்பட வில்லை.

பலவீனங்கள் கண்ட
கைகள், கால்கள்
நடுக்கமுற்றுச்
சோர்ந்து போயின.

குவளையுள் மிதந் த
சோற்றுப் பருக்கையை
கையா லள்ளி
ஊட்டின எம்மை.

வரண்டு கிடந்த
நாவீனை நனைத்து
மிதந்து சென்றன
சின்னப் பருக்கைகள்.

எங்கே யிருக்கிறேன்?

எப்படி வந்தேன்?
எங்கெய் பிழைத்தேன்?
வீடைகளை யெண்ணி
ஏக்கமுற் றிருந்தேன்.

குவளைக் கஞ்சியீற்
பாதிக்கு மேலே
தொண்டைக் குழியுட்
செல்ல மறுத்தன.

உடைந்து போன
பாதிச் சவளில்
அலைக ளிடையே
அடைந்து வந்தாய்
பாதி உயிரோடு.

சாமக் கடலின்
வழிவலைத் தோணியில்
தாங்கி வந்தான்
எனது கணவன்.

நேற்றைய இரவில்
ஏதோ அனாத் தம்
நிகழ்ந்தது உனக்கு
அலையீடை மகனே.
சில்லிட்ட உன்னுடல்
பிரேதமாய்க் கிடந்தது.
வீடிய வீடிய
வெப்பங் காட்டினோம்
வழிகள் திறந்தது
இப்போதான் கண்ணை
தேவன் போட்ட
பிச்சை மகனே
உன்னுட லுள்ளே
வாழும் உயிர்து.

மெல்லிய தெம்பு
என்னுட பரவ
மேனி நீமிர்த்த
முயற்சி கொண்டேன்.
மெல்ல மகனே
என்ற படிக்கு
திண்ணைச் சுவரோடு
சாய வைத்தாள்.

அறிமுகல்லாத்
துணியொன் றெனது
இடையோ டுறவாய்
இருக்கக் கண்டேன்.

தொடரும்

ஒரு சிறிய உலகம்

தாய்நதி

அதனது உலகம் எனது உள்ளங்கையாயி
ருந்தது. எனது உலகம்...?

எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தது? என்னென்ன
குணாம்சத்தைக் கொண்டது? இதன் பரம்பரை
யாது? சகுனத்திற்கு நல்லதா கெட்டதா?
என்பதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது. எனக்குத்
தெரிந்ததெல்லாம் இது ஒரு சிறுஉயிர். எனது
ஆதரவு இதற்குத் தேவை, இது காப்பாற்றப்
படவேண்டியது. என்பது மட்டுமே. ஆதனால்
இப்போது இதன் உலகம் எனது உள்ளங்
கையாயிருந்தது. நாளை அது பரந்து விரிந்த
தாய் ஆகலாம். எனது உலகத்தை (?) விட
இதனுலகம் விசாலமானதாய், பரிணாமம்
பெற்றதாய்க்கூட இருக்கலாம்.

இதனை எங்கே பிடித்தேன். என் உள்ளங்
கைக்கு எப்படியிது வந்தது?

"வெளியேபோடா அகதி நாயே!" நீட்டி நிமிர்த்தி
என்னை மல்லாக்காகப் பிடுக்கவைத்து, எனது
நெஞ்சின் மேல் பென்னாம்பெரிய பாறாங்
கல்லைத் தூக்கித் "தொப்" என்று போட்டது
போல் அந்த பாரமான வார்த்தையை தூக்கிப்
போட்டான் என் தம்பி விவேக். "அகதி நாய்"
என்று என்னைக்கூறும் இவன் யார் இங்கே?
ஓ! இவன் "ஸ்ருடன்ற்"ராம். அப்படியானால்
இவரிடமிரு ஒரு கௌரவப்பிரஜை. என்ற
நினைப்பும். (அகதி என்றால் தீண்டத்தாகாத
வர்கள் என்ற கருத்தும் இவர்களைப் போன்றவர்
களுக்கு) "வெளியேபோடா அகதி நாயே!"
ஏனிந்தச் சுடுசொல்? புதிதாக அவன் வாங்கிய
வீட்டுக்கு. புதிதாகக் "காப்பெற" போட்டிருந்தான்.
பாசத்தைத் தரிசிக்க அவனிடம் சென்ற
விடத்தில் தேநீர் தந்தான். புத்தம்புது
"காப்பெற"றில் தவறுதலாகக் கொஞ்சம்
கொட்டுண்டு போனது தேநீர். எச்சிற்
கோப்பைகளைக்கழுவி ஒவ்வொரு மணியாய்ச்
சேர்த்த காசில் கறை பட்டு விட்டதேயென்ற
ஆதங்கமோ என்னவோ அவசரப்பட்டுக்

கொட்டிவிட்டான் வார்த்தைகளை (இது
எனக்கான சமாதானம்). அதனை அள்ளிக்
கொண்டு நடக்கிறேன் தெரு நீளம்.
உயர்ந்த அஸ்க்க மரங்களால் இரு
கரைகளுக்கும் அணை போட்டபடி விரிந்து
கிடக்கிறது அந்த மண்பாறை. அதன்
மேனியை நோகாமல் மிதித்து எனது நடை
நீருகிறது கொழுன் எனக்குத் தந்த அகதிக்
கூட்டை நோக்கி. 'கிச்.. கிச்.. கீச்..' என்ற
மெல்லிய ஒலி என்னை நிறுத்துகிறது.
அஸ்க்க மரங்கள் நிற்கும் கரையோரங்களுள்
எனது விழிகள் தேடுகின்றன. அந்தக் "கிச்..

kommune கொழுன்: நகரசபை

கிச்.. கீச்.."ஒலியில் ஒரு அவலம், ஒரு துயரம், ஒரு ஆதாரத் தேடல்... இப்படி வெளிப்பாடுகள் தென்படுகின்றன. வீதியின் கரையேரரச்சருகினுள் தேடுகிறேன். சருகினுள் தன்னுடலைக் குறுக்கியபடி சிறு குருவி. தன்னுடலைத் தூக்கிச் செல்ல போதுமான அளவு சிறகு இல்லாததால் பூமியில் கிடை கண்டுவிட்ட சிறு குருவி. மெதுவாக அதனை வாரி எடுக்கிறேன் என் கைகளில். எங்கிருந்து இது இங்கு விழுந்திருக்கும்? என்ற எனது தேடல். அண்ணாந்து பார்க்கிறேன். உயர்ந்த அஸ்க்க மரத்தின் உச்சியில் அதன் கூடு. மரத்திலேறி கூட்டில் குருவியை வைத்துவிட வேண்டும்மென முடிவுசெய்கிறேன். பயனில்லை. மிக உயரமான மரம். குருவிக்குஞ்சை ஒரு கையில் கொண்டு, ஒரு கையால் அந்த உயரமான மரத்தில் ஏறும் பயிற்சி எனக்கில்லை. இந்த வேளையிற்றதான் நொந்துகொள்கிறேன் ஊரில் தென்னை பனை ஏறிப்பழகவில்லையே என்பதை எண்ணி.

எனது சின்ன அறையில் சிறு குருவிக்கு ஒரு சிறு கூடு. கடதாசிப் பெட்டியால் நானாகவே அதற்காக அமைத்த கூடு. கிச். கிச்... கிக்கீ கிச்... குருவிக்கு பசி என்பதை ஊகிக்கிறேன். இது எதைச் சாப்பிடும் என்ற புதிய பிரச்சனை எனக்கிப்போ. சோற்றுப் பருக்கைகளை கொடுக்கிறேன். வாய் திறக்க மறுக்கிறது. கோடிப்புரத்துக்கு ஓடிச்சென்று சிறு பூச்சிகள் சிலவற்றைப் பிடித்து வந்து கொடுத்துப் பார்க்கிறேன். அப்போதும் அது வாய் திறக்க மறுக்கிறது.

மாணிக்கண்ணை எனக்கு முன்புதந்த தென்னங்கிளி கண்ணம்மா வின் ரூபகம் வருகிறது. பாக்கிஸ்தானியனின் கடையை நோக்கி நடக்கிறேன். ஒரு கிலோ வாழைப்பழம், பழுத்த பச்சை மிளகாய் 250கிராம் என வாங்கிக் கொள்கிறேன். என்ன ஆச்சரியம்? கொவ்வைப்பழம், நாகதாளிப்பழம், பேய்க்கொம்மட்டி, கண்டங்காய் என சில வகைகளும் புதிதாகக் கடையில் வந்து கிடக்கிறது. விலை? அம்மாடியோவ் இது விலையா? வியாபாரத்தின் பெயரால் கொள்ளையா? என எண்ணத் தோன்றுகிறது. எனது புதிய கண்ணம்மாவுக்கும் 250 கிராம் கொவ்வைப் பழத்தை வாங்குகிறேன். கிலோ 99 குரோணர். ஆனாலும் 250 கிராமுக்கு 25 குரோணர் எடுத்து விட்டான் காறியால் என்ற

பாக்கிஸ்தான் காரன்.

எதற்குமே வாய் திறக்கவில்லை என் புதிய கண்ணம்மாள். அதன் வாயை பலாத்காரமாகத் திறந்து பழத் துணிக்கைகளை நானே ஊட்டி விட்டேன். துப்பிவிட்டது. சிறிதளவு பாலாவது பருக்கிப் பார்ப்போமென பெட்டிப் பாலில் எடுத்துவந்து அதன் தொண்டைக்குள் ஊற்றினேன். வெளியே சிந்தியதைத் தவிர சில துளிகள் அதன் சிறு தொண்டை வழியாகச் செல்வதை என்னால் உணர முடிந்தது. சரி தொடர்ந்து பெட்டிப்பாலைப் பருக்கலாம், போகப் போக அது எதைச் சாப்பிடுமென கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்கலாமென எண்ணிக் கொண்டேன்.

ரூசன்லி. சிறு மலைகளும், மரங்களும், புதர்களும் நிறைந்த கரையேரப்பகுதி. கத்தியுடன் அலைகிறேன் அதற்குள். கம்புகள் தறித்து கண்ணம்மாவுக்கு கூடு செய்வதற்காய். அழகான சிறுகூடு செய்வதற்கு தேவையானளவு தடிகளை வெட்டி. சீவி எடுத்துக் கொண்டேன். இன்றிரவே எனது கண்ணம்மா புதிய, அழகிய கூட்டில் உறங்கப் போகிறாள் என எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். குஞ்சுக்குருவிக்கு "கண்ணம்மா" என பெயரை முடிவாக்கிக் கொண்டேன், ஆனால் அது ஆணா, பெண்ணா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. மாணிக்கண்ணை முன்பு எனக்குத் தந்த தென்னங்கிளியும் ஆணா, பெண்ணா எனத் தெரியாமற்தான் கண்ணம்மா என்ற பெயரையிட்டு அழைத்து வந்தேன். அந்தக் கண்ணம்மாவின் கதை பெரியகதை. அது இப்போ வேண்டாம்.

எனது அகதிக் குகையை வந்து நேர்ந்து விட்டேன். கண்ணம்மாவின் சத்தத்தைக் காணவில்லை. தூங்குகிறது போலிருக்கு. எட்டிப் பார்க்கலாமா என எண்ணினேன். கிச் கீச். என்ற சத்தம் மெல்லியதாய்க் கேட்டது. அதன் தூக்கத்தைக் கலைத்து விட்டேன் போல் தெரிகிறது என எண்ணியவனாய் எண்ணத்தால் மட்டும் என் பிடரியில் ஒரு அடி போட்டுக்கொண்டேன். கண்ணம்மா தூங்கட்டும் கூடு செய்து முடிந்தவுடன் இரவு நிம்மதியாக கூட்டுக்குள் உறங்கட்டும் என எண்ணியவனாய் கூடுகட்டும் முயற்சியில் நான் இறங்கி விட்டேன்.

அழகிய கூடு. மாணிக்கண்ணை எனக்குத் தந்த கண்ணம்மாவின் கூட்டை விட இது மிக அழகான கூடு. சாப்பாடு வைக்க ஒரு தட்டு, தண்ணீர் வைக்க ஒரு தட்டு, கக்கா இருக்க ஒரு தட்டு என மூன்று தட்டுக் களும், தூங்குவதற்கு ஒரு வளையம், பகலில் நிற்பதற்கு ஒரு வளை என வசதி படைத்த கூடு. பழைய கண்ணம்மாவின் கூடு இப்படியல்ல. அதற்கு சாப் பாடு, தண்ணீர் வைக்க ஒரு தட்டுத்தான். நிற்பதற்கும், உறங்குவதற்கும் ஒரு வளைதான். அது மணியாச்சியின் கடையில் ஐந்து ரூபாய்க்கு குஞ்சக்கா தான் மிளகாய் ஆய்ந்து சேர்த்த பணத்தில் என் கண்ணம்மாவுக்காக வாங்கித் தந்தது. அது காசுக்கு வாங்கிய கூடு. இது நானாக செய்த கூடு. இது வசதியான, அழகான கூடு.

எனது புதிய கண்ணம்மாவை புதிய கூட்டில் விடுவதற்காக அதனை கடதாசிக் கூட்டிலிருந்து தூக்குகிறேன். 'போடாவெளியே அகதி நாயே' என்ற பாறங்கல் என் நெஞ்சை தாக்கியது தூசாய்ப் போகிறது. உடல் சோர்ந்த நிலையில் என்

கண்ணம்மா. கண்கள் மங்கிய நிலையில் என் கண்ணம்மா. என்ன நடந்தது என் கண்ணம்மாவுக்கு? கண்ணம்மாவின் கால்கள் நடுங்கத் தொடங்குகின்றது. என் கண்ணம்மா சாகப் போகிறாளா? ஆம். சந்தேகமில்லை. சாகத்தான் போகிறாள் எனது சக்திக்கு சாவின் பிடியிலிருந்து அதனைக் காப்பாற்ற முடியாது. கண்ணம்மாவின் சாவு என்பது நிச்சயமான ஒன்று.

விழித்திருக்கிறேன். கண்ணம்மா கண்களை மூடும்வரை. என்னோடு சேர்ந்து வடதுருவத்து கோடைகாலச் சூரியனும் விழித்திருக்கிறது. காலம் இராப்பொழுது 10மணி. சாய மறுத்த சூரியன் சாயலில் நின்று இரத்தக் கண்ணீர் சிந்துகிறான். எனது கண்ணம்மாவின் உலகம் எனது உள்ளங்கையில் முடிகிறது. 'ஐயோ: என்று உரத்த சத்தமாய்க் கத்தி. கதறி அழ வேண்டும் போலிருந்தது. இரு துளி கண்ணீர் மட்டும் என் உள்ளங்கையில் கிடந்த கண்ணம்மாவின்மேல் விழுந்தன. புதிய கூட்டில், புதிய குழியில், என் அகதிக் கூட்டின் கோடிப்புரத்தில் கண்ணம்மா.

.....21 ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.....

இது மட்டுமல்ல செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீன் அவர்கள் தனது கலாநிதிப்படிப்பின் முடிவில்

Varieties of The Tamil Refugee Experience in Denmark and England,(6)

என்ற புத்தகத்தை ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்டார். அமெரிக்கா, கனடா, பெரிய பிரித்தானியா, அவுஸ்திரேலியா, நோர்வே, மற்றும் பல நாடுகளில் வசிக்கும் பட்டதாரிப்பட்டம், கலாநிதிப்பட்டம் பெற்ற தமிழர்கள் இப் புத்தகத்தில் கிட்டத்தட்ட 200 பிரதிகளை வாங்கியுள்ளார்கள். இப் புத்தகத்தில் 25 - 56 ம் பக்கத்தில் தமிழர்களுடை சரித்திரம் ஆழமாக ஆராயப்பட்டு தெளிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழர்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் மேற் கூறப்பட்ட ஆராய்ச்சியாளரான செல்வி ஆன் பிளின்டா அவர்கள் என்ன எழுதியுள்ளார்கள் என்பதை மேலும் அறிய விரும்புகிறவர்கள், மேற்கூறப்பட்ட புத்தகத்தை வாங்கி வாசிப்பது சிறந்தது என நான் கருதுகிறேன்.

(*) Kulturanalyse. Fortolkningens forløb i antroplogien ISBN 87-500-2855-3

(1) பக்கம் ... 123, (2) பக்கம் 125, (3) பக்கம் .. 124

(4) பக்கம் ...125, (5) பக்கம் 128

(6) Varieties of the Tamil Refugee Experience in Denmark and England Minority Studies, University of Copenhagen, The Danish Center of human Rights, Copenhagen. Cpenhagen 1993, ISBN 87-88847-04-7

முற்றும்.

கூட்டுக்குடும்பமுறை பிரச்சனைக்குரியதா?

விவாதம்

திருமதி. ஆ. மல்லீஸ்வரி - தனிக்குடும்பம் பற்றி...

(காகம் இதழ் 5ன் தொடர்)

சரி கூட்டுக்குடும்பமுறைதான் இப்படி விவாதத்துக்குரியதாக இருக்கிறதென்றால் அதற்கு மாற்றுத் தீர்வாக தனிக்குடும்பமுறையை நாம் நோக்கலாமா? கணவன் மனைவி, பிள்ளைகள் என்ற முக்கோணத்துள் இயங்கும் தனிக்குடும்பமுறையில் உள்ள சிறப்பான அம்சம் என்னவென்றால் யாரும் யாரையும் நம்பிவாழ்வதில்லை. சிறுவயதிலிருந்தே பிள்ளைகள் தன்னம்பிக்கையுடையவர்களாகவும், சுயமாக இயங்கக்கூடியவர்களாகவும் வளர்க்கப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் உரியபருவத்தில் தமக்குரிய வாழ்க்கையை தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கின்றார்கள். அதனால் வரும் நன்மை தீமைகளும் அவர்களையே சாரும். எந்தவித எதிர்பார்ப்பும், திணிப்புக்களும் இல்லாத வாழ்க்கை இது. ஆனால் வயதுவந்த பெற்றோர்களின் கடைசிக்காலங்கள் முதியோர் இல்லங்களிலோ அல்லது அவர்களது சொந்த வீடுகளிலோ தனிமையாகவே கழிகிறது. இக்குடும்பமுறையில் பெற்றோர் தம்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து வாழ்விருப்பாதுதான் முதலில் நடந்ததோ அல்லது வளர்ந்தபிள்ளைகள் தம் பெற்றோர்களுடன் வாழ்விருப்பாது முதலில் நடந்ததோ எதுமுதலில் நடந்தது எனத்தெரியாது. எது எப்பொழுது நடந்திருந்தாலும் பிள்ளைகள் பேர்ப்பிள்ளைகளின் அன்புக்காக ஏங்கி பூனை, நாய்களை வளர்ப்பதன் மூலம் தம் ஏக்கத்தை ஓரளவுக்கு தணித்துக்கொள்ளும் வயதுபோனவர்களின் நிலைமை இத்தனிக்குடும்ப முறையில் மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியதே.

அப்படியென்றால் அன்புபாசம், நியாகம் என்ற சொற்களுக்கெல்லாம் தனிக்குடும்பமுறையில் கருத்து இல்லையா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. எல்லாம் இருக்கிறது. அவை தனிமனிதன் என்ற சொல்லுக்குபிறகே வருகிறது. கணவன் மனைவி,

பிள்ளைகள் இவர்கள் தனித்தனியே தம்மைச்சுற்றி ஒரு உலகம் வைத்திருப்பார்கள். தன்னைப்பாதிக்கும் வேறு எந்த உணர்வுகளுக்கும் இடம்கொடுக்காத படி தம்மைப்பாதுகாத்துக்கொள்வார்கள். தமது பிரச்சினைகளை தாமே தீர்த்துக்கொள்வார்கள். மற்றவர்களின் விடையத்தில் தலையிட்டு தன்னைப்பார்ப்பதைவிட மற்றவனையே பார்த்துப் பழகிவிட்ட எமக்கு இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைமுறையை ஜீரணிப்பது கஸ்டம்தான்.

எனவே கூட்டுக்குடும்பமுறை நல்லதா, தனிக்குடும்பமுறை நல்லதா? என்ற கேள்விக்கு பதில் சொல்வது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் பணத்துக்காக கஷ்டப்படுகொளவத்துக்காகவும் சமூக அநீதத்துக்காகவும் எதையும் செய்யத்தூண்டுதுவிட்ட மனிதனுக்கு எல்லாமே பிரச்சினைதான். அன்புமனிதநேயம் மறுக்கப்பட்டு வாழும் எந்த ஒரு குடும்பமுறையும் பிரச்சினைக்குரியதே.

கூட்டுக்குடும்பமுறையிலுள்ள சில நல்ல அம்சங்களையும், தனிக்குடும்பமுறையிலுள்ள சில நல்ல விடையங்களையும் கொண்ட ஒரு புதிய குடும்ப அமைப்புமுறை வேண்டும். அதற்கு எந்தப்பெயர் சூட்டப்பட்டாலும் பரவாயில்லை.

ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டு உணர்வுகளை மதித்து அன்புசெலுத்தி வாழும் குடும்ப முறையாக அமையவேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம்.

பிள்ளைகள் பெற்றோரை சீன்வையதில் சார்ந்து நிற்கத் தொடங்குகிறார்கள். பள்ளி கல்வாரிப் பருவங்கள் கடந்தும் கூட, பெற்றோரைச் சார்ந்திருக்கும் குழந்தைகள் பல. அதிலும் குறிப்பாக பெண்கள் தீகுமணம் ஆகும்வரை பெற்றோர்களைச் சார்ந்து, தீகுமணம் ஆனபின் தன் கணவனைச் சார்ந்து முதிய தாயார் ஆனபின் தன் ஆண்பிள்ளைகளைச் சார்ந்து நிற்கிறார்கள். வரழக்கைமுடிவதும் கயகதந்திரத்தை இழந்த மற்றவர்களை சார்ந்து வாழ்வதே வாழ்வாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.....

.....சாந்தலை பழக்கமாக்கிக் கொண்ட மக்களைக் கொண்ட நமும் ஏதேனும் இன்னொரு நாட்டைச் சார்ந்தே வாழக்கூடிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகின்றது.

.....க.ப. அறவாணன்.....

கூட்டுக்குடும்பமா.....பிரச்சனைக்குரியது..?

.....செல்வன்.....

பொருளாதார அபிவிருத்திப்பாதையின் முன்னணியில் விரைந்துகொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படும் முதலாம் உலகசமூகத்தினர் பொருளாதார அபிவிருத்திப்போக்கில் தாம் இழந்துவிட்டதாக கவலையுடன் இன்று நினைவுகூர்வது கூட்டுக்குடும்பவாழ்க்கைமுறையையேயாகும். கைத்தொழிற்புரட்சியை அடுத்து ஏற்பட்ட கைத்தொழில் மயமாக்கல், நகரமயமாக்கல் ஆகியவை இந்த சமூகங்களில் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கைமுறையை உடைத்து தனிக்குடும்ப வாழ்க்கைமுறையை அறிமுகப்படுத்தியது எனலாம். இப்போக்கினால் குறிப்பிட்டவயதை அடைந்ததும் பிள்ளைகள் பெற்றோர்களிடமிருந்து பிரிந்து தனியாகவாழும் நிலைமைகள் இச்சமூகங்களில் நடைமுறைக்கு வந்தன.எமதுசமூகத்தினருடன் ஒப்பிடும்போது முதலாம் உலகசமூகத்தினரிடம் தேவைக்கு அதிகமாகவே பொருளாதாரவசதிகள் இருக்கின்றன. மேலும் எண்ணற்ற நண்பர்களும்பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று தாராளமான உறவினர்களும் இவர்களுக்கு உண்டு. ஆனாலும் தங்கள் மனக்கவலைகளை சரியான வகையில் பகிர்ந்துகொள்ள விசுவாசமான உறவுகள் இல்லாமல் மனதிற்குள்வைத்து வருந்தியே மனநோயாளிகளாக வாழ்க்கை நடாத்துபவர்களும்,விரக்தியின் காரணமாக தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களும், தற்கொலைக்கு ஒப்பான போதைவஸ்த்துக்கு அடிமையாகிறவர்களும் இந்தசமூகத்தில்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்று புள்ளிவிபரங்கள் கூறுகின்றன. இவற்றிற்கும்மேலாக இங்குள்ளவர்கள் தமது இறுதிக்காலங்களில் வயோதிபர் இல்லங்களில் விரக்தியுடன் தனிமையில் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருப்

பதனை இங்குநாம் வாழும்நாடுகளில் கண்கூடாக காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தனிக்குடித்தனவாழ்க்கைமுறை தலைதூக்கியதால் ஏற்பட்ட இத்தகைய அவலங்கள் எமது சமூகத்திற்கும் வந்துசேரவேண்டும் என்று நாம் விரும்புகின்றோமா?

சொந்தமண்ணில் அரகியல் அழுத்தங்களை எதிர்நோக்கியபோது அவசரஅவசரமாக மூட்டைமுடிச்சுக்களை கட்டிக்கொண்டு தொலைதூரம் ஓடிவந்தவர்களல்லவா நாங்கள். ஆயிரமாயிரம் மைல்கள் கடந்துவந்து இங்குள்ள சமூகத்தினரிடம் அரகியல் தஞ்சம்கோரும்போது மனிதாபிமானமும் சர்வதேச சகோதரத்துவமும் எங்களுக்கு நிறையவே பரிச்சயமாக இருந்தது. ஆனால் எங்கள் மூத்ததலைமுறையினரையும் சொந்தச் சகோதரசகோதரிகளையும் பராமரிக்கவேண்டும் என்றதேவை எழும்போதுமட்டும் தனிமனித சுதந்திரம், பெண்ணிலைவாதம் பற்றியெல்லாம் எண்ணத்தோன்றுகின்றது. இந்தநிலைமைகள் தொடர்பாக பாரதியன் பின்வரும் வரிகளை மீட்டுப்பாப்பது பொருத்தமானதாகும்.

சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற் சாதல்கண்டும்
சிற்தை இரங்காரட -கிளியே
செம்மை மறந்தாரட!

கூட்டுக்குடும்பம் பிரச்சனைக்குரியது என்று விவாதத்தை ஆரம்பித்துவைத்த திருமதி.ஆ.மல்லீஸ்வரி அவர்கள் தனது கட்டுரையில் "கூட்டுக்குடும்பத்தில் மூத்ததலைமுறையினர் அளவுக்கு அதிகமாக எல்லாவிடையங்களிலும் தலையிடுகிறார்கள்" என்று குற்றம்சாட்டியிருந்தார். தனிக்குடித்தனத்தில் கூட மூத்தவர்கள் தலையிடவிரும்பினால் தலையீடுகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. அதுமட்டுமல்ல தனிக்குடித்தனம் நடாத்துகின்ற கணவன் - மனைவியரிடையே தானும் முழுமையான ஜனநாயகம் பேணப்படுகின்றது என்று அறுதியிட்டுகூறமுடியுமா?

கணவனின் ஜனநாயக உரிமைகளை கருத்தில் எடுக்காது அதிகாரங்களை அத்துமீறிப்பிரயோகிக்கும் மனைவியரும், மனைவியின் அபிலாசைகளையும் ஜனநாயக உரிமைகளையும் மதிக்கத்தெரியாத கணவன் மாறும் நிறையவே இந்தசமூகத்தில் உள்ளனர். மேலும் தமது ஜனநாயக உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கும் மற்றவர்களின் உரிமைகளை மதித்து நடப்பதற்குமான ஜனநாயகம் தொடர்பான அறிவு எமது சமூகத்தில் மிகவும் கவலைகிடமாகவே உள்ளது. ஆகவே இது சமூகத்தின் பொதுவான ஒருபிரச்சனை. இதனை கூட்டுக்குடும்பத்தின் குறைபாடு என வாதிடுவது தவறானதாகும்.

தாயகத்திலிருந்து நாம் புலம்பெயர்ந்து இவ்வளவுவருடங்கள் கடந்துசென்றபோதும் தாயகவாழ்வியை எம்மால் மறக்கமுடிகிறதா? அப்பா, அம்மா, பாட்டி, பாட்டா, மாமா, மாமி, சித்தி, சித்தப்பா, பிள்ளைகள் என்று எல்லோரும் ஒன்றாக உண்டு உறங்கி களித்திருந்த நாட்களை நினைக்கும் போது ஏதோ பட்டத்துரிமைகளையே பறிகொடுத்துவிட்டது போல் எம்மனங்களில் கவலைகள்தோன்றுவதில்லையா?

பலவிதமான பற்றாக்குறைகள் இருந்த காலங்களில் எம்முத்த தலைமுறையினர் அன்பு, தியாகம், புரிந்துணர்வு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கட்டி எழுப்பி எமக்கு அறிமுகப்படுத்திய கூட்டுக்குடும்பம் என்ற இனியவாழ்க்கை முறையினை ஏன் எங்களால் எங்களின் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கமுடியாது? நாம் பெற்ற அந்த இனியவாழ்க்கையை எம் வருங்கால சந்ததியினரும் பெற்றுக்கொள்ள ஆவனசெய்வோமாக!

விவாதக்கட்டுரைகள் எதிர்பாக்கப்படுகின்றன
காகம்.....

ஈழத்து இரத்தினம்

ஈழத்தின் கிழக்குப்பகுதி - ஈழத்தமிழ்கலைத்துறையில் முக்கிய பங்குபெறும் பகுதியாகும்.

இவ்வகையில் மட்டக்களப்பு புளியந்தீவில் பிறந்த சண்முகம் கீர்த்தபொன்கலன் என்ற ஈழத்து இரத்தினத்தின் கலைவாழ்வு முடிந்து ஒருவருடமாகிறது.

அவரை நினைவுகொள்ள அவர் யாத்த பாடல் ஒன்றினை தருதல் நலம்.

காலம் கனியும்

காலம் கனியும் நானும் பிறக்கும்
கவலையை விடு தோழா
நானை மலரும் நமக்கொரு நாடு
ஈழமது தோழா - தமிழ்
ஈழமதுதோழா

தோம்பி அழுது நீ சோர்ந்து விழுந்தால்
கேவலம் என் தோழா - பெற்ற
தாய்த்திரு நாட்டுக்கு சேவைகள் செய்திரு
துடித்தெழு என் தோழா - நீ
துடித்தெழு என் தோழா

கல்வியும் கற்போம் கைத்தொழில் கற்போம்
கவலையை விடு தோழா
நானை நம் நாட்டுக்கு நாம் செய்யப் போவதை
எண்ணி நட தோழா - நரம்புடன்
பின்னி நட தோழா

மருத்துவம் கட்டிடம் இயந்திரம் கற்போம்
நாட்டுக்கு குழைத்திடலாம்
கீர் குலைந்து வளம் சிதறிய நாட்டை
கட்டி எழுப்பிடலாம் - நாம்
கட்டி எழுப்பிடலாம்

துன்பம் வரலாம் துயரம் வரலாம்
தாங்கிக்கொள் என் தோழா - நீ
ஒற்றுமையாகவே ஓர் அணி நின்றால்
வெற்றியுண்டு தோழா - நமக்கு
வெற்றியுண்டு தோழா

நிகழ்காலம்

நிறமெமது-அதுவும் மாறவில்லை.
இழவேனில் துளிர் எடுத்து
முன்பனியில் அது கருக்கி
இறுகிநிற்கும் வடதுருவ
மரங்களாயோல் வாழ்வெமது
இங்கே இறுகிப் போகும்.

அணுவின் கருவிருந்து
பரவிக்கிடக்கும் அண்டம்வரை
அழிவின் விம்பங்களும்
நீள்கோடாய்.

தனித்துவமும்,
வர்க்கத்தனங்களாக
அடிமைத்துவமும்
இறைசார் கட்டமைப்பும்,
நவீனத்துவ வாழ்வை
முடக்க முனைவு கொள்ளும்.

இதனுள் மனித
இசைவுகளும் முரண்பாடுகளும்
எமைத்தினம் வாட்டும்.
உறவுகளை மறந்து
தேசமெங்கும் பாதமெம்
பரதேசியாய் புலம்பெயர்த்தாம்.

நிலவுக்கொழித்தாய்
பரதேசம் வந்தோமென-எங்கேயும்
நிலவை நெருங்கக் கண்டு
உடல் பதைத்து மனம் வெதும்பும்.

உடமெமது-அது மாறவில்லை.

பரதேசீ வாழ்வினும்
எங்கள் தனித்துவங்கள் நிழல்களாய்
எம்மோடு தொடர்ந்துவந்து
முகாமையொன்றும்.

மண்மெமததை நாமே
கடந்துவந்தோம்
பகுப்புகளை எம்முள்
நாமே வளர்த்து வந்தோம்.

இழந்தகாலம் சிறிது-நாம்
இழக்க இருப்பதோ விரிது
இதனுள் எம்
மொழி சாகும் உடல்
நிறம் நிலைக்கும் எம்
பிறந்தமண் மறக்கும் புதிய
பிறப்பறியும் புலம்பெயர்வில்
இப்படியே
இவை தொடர்ந்துகொள்ள
நிலை எமது எங்கிருக்கும்.

லோகநாதன்.செ

சிறந்தசிறுகதை

காகம் இதழ் 6 (1995.ஆனி)

சிறுகதைச்சிறப்புமலராக வெளிவந்திருந்தது.

அதில் அறிவித்திருந்தமைக்கிணங்க

காகத்தின் 15 வாசகர்களின் தேர்விற்பிரகாரம்

தனித்தட்டுகள்.....விழி

உச்சம் என்பது.....கே.எஸ்.துரை

நாங்கள்.....முரளி

ஆகிய 3 சிறுகதைகளும் "சிறந்த சிறுகதைகளாக" தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. படைப்புக்களை போட்டிக்குட்படுத்துவது என்பதில் காகத்திற்கு உடன்பாடில்லாதுபோனாலும்

இன்றைய காகத்தின் வாசகர்களின் சுவை, விருப்பம், அவர்களின் நவகால வாசனைத்தரம் என்பனபற்றிய ஒரு அண்ணளவான மதிப்பீடொன்றை செய்துகொள்ளும் முகமாகவே இத்தகைய தேடல் ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இம்முயற்சியின் பயனாக படைப்பாளிகளும் வாசகர்களின் நிலையை புரிந்துகொள்ள வசதிசெய்து கொடுத்துள்ளது எனலாம்.

தேர்வுக்குழு வாசகர்களின் விபரம்:

1. திருமதி. பானுமதி வசந்தன் - கொல்ரபுரோ
2. செல்வி. சுமதி - கொக்கடேல்
3. திருமதி. மாணிக்கதேவி - கெல்சிநியோ
4. திரு. மதி - ஓகூஸ்
5. செல்வன். செளந்தர் - கோல்டிங்
6. திரு. தர்மகுலசிங்கம் - வைன்
7. திரு. சிவஞானம் - கோசன்ஸ்
8. திருமதி. செல்லம்மா - வீபோ
9. திருமதி. வசந்தி - பாரும்
10. திரு. மகாராஜா - கோல்டிங்
11. திரு. தேவன் - கொல்ரபுரோ
12. திருமதி. யெகதீஸ்வரி - கொல்ரபுரோ
13. செல்வன். ஜெயராஜ். ராசையா - கிறீன்ட்ரெட்
14. திரு. சிவயோகஜெயம் - வீபோ
15. திரு. கரன் - றனாஸ்

இத்தேர்வுக்குழுவினரின் விமர்சனங்களின் அடிப்படையில் மேற்கூறிய மூன்று கதைகள் தேர்வு செய்யப்பட்டன. அதேவேளை தனித்தனியாக முன்வைத்த "தேர்வுக்கான காரணங்களை காகம் தன்னுள் உள்வாங்கிக்கொண்டுள்ளது.

எதிர்காலத்தில் அவைகள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

தனித்தட்டுகள் உச்சம் என்பது நாங்கள் எனும் மூன்று சிறுகதைகள் "சிறந்த சிறுகதைகளாக" தேர்வு செய்யப்பட்டாலும்.....மலரில் இடம்பெற்ற ஏனைய கதைகள் தொடர்பாக ஆழமான விமர்சனங்கள் குழுவினரால் முன்வைக்கப்பட்டது.

அத்துடன் சர்ச்சைக்குரிய கதையாகவும், சார்பு - எதிர் விமர்சனங்களுக்கும் உட்பட்ட கதையாக திரு. முரளி அவர்கள் எழுதிய "நாங்கள்" என்ற சிறுகதை அமைந்திருந்தது. "அச்சிறப்புச் சிறுகதை மலரில் இடம்பெற்ற கதைகள் அனைத்தும் தரமானவைகளாக இருந்தன" என்ற வாசகர்க்குழுவினரின் மதிப்பீட்டினையிட்டு அம்மலரில் பங்களிப்புச் செய்த படைப்பாளிகள் அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடையலாம்.

சிறப்புமலரில் கலந்துகொண்ட அனைத்து படைப்பாளிகளுக்கும் தேர்வுக்குழு வாசகர்களுக்கும் நன்றி.

எதிர்காலத்திலும் காகம் இத்தகைய ஆய்வுகளில் ஈடுபடும்.

காகம்

ஒரு முன்னறிவிப்பாக காகத்தின் 10 வது இதழ் இன்றைய புலம்பெயர் வாழ்வின் "குழந்தைகள்" சிறப்பிதளாக வெளிவரும்.

புலம்பெயர்ந்த குழந்தைகளின் பிரச்சனைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட படைப்புக்கள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

படைப்புகள் வந்துசேரவேண்டிய

இறுதித்திகதி: 15.08.1995 ஆகும்

கவனத்தில் கொள்வோமாக!

காகம்

நாய் இறைச்சியை தமிழர்கள் உண்பவர்களா?

திரு. சூ. செல்வகுமார்

இந்தக் கதை உண்மையா?, பொய்யா? உண்மையாயின் ஆதாரம் என்ன?, பொய்யாயின் இக்கதை எப்படி வந்தது?

இச் செய்தியானது 1988ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் ஒரு முறையும், 1990ம் ஆண்டில் ஓரிரு முறையும் மக்கள் மத்தியில் வந்து போனது. காகம் இதழ் 3ல் கே.எஸ். துரை அவர்களால் 'மேலைத்தேயச் சுதந்திரத்துள் தமிழ் மாணவர்கள்' என்ற தலைங்கத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையில் (பக்கம் 19ல்) "தமிழர்கள் நாய் இறைச்சி உண்பவர்களா? அல்லது பொருளாதார அகதிகளா?" என்ற கோணத்தில் கடந்த காலங்களில் சிலர் ஆராய்ச்சி செய்ய முற்பட்டனர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அக்கட்டுரையில் எந்த ஆதாரமும் இன்றி எழுதியமை கவலைப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும். ஆனால் அதே கட்டுரையில் பல விடயங்கள் ஆதாரத்துடன் எழுதப்பட்டுள்ளது.

டென்மார்க்கில் தமிழர்கள் பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் உள்ள, உண்மையான அரசியலை, சரித்திரங்களை, கலாச்சாரப் பண்புகளை உள்ளடக்கிய பத்திரிகைச் செய்திகளையோ கட்டுரைகளையோ காண்பது அரிது.

டென்மார்க்கில் தமிழர்களுக்கு புகலிடம் வழங்கலாமா என்ற அடிப்படையிலான அறிக்கைகள் காலத்திற்கு காலம் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் சிலவற்றை வெளிநாட்டவர் கட்டுப்பாட்டு இலாகாவும், வெளிநாட்டு அமைச்சின் இலங்கைப்பிரிவும் இணைந்து தயாரிக்கின்றனர். இவை ஒரு பொழுதும் முழுமையாக ஆராயப்பட்டு தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கைகளாக இருக்கவில்லை. இது போன்ற பல அறிக்கைகள் தமிழர்கள் அகதிகளாக வாழும் அனைத்து நாடுகளிலும் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

டெனிஸ் அகதிகள் உதவிச்சங்கத்தினால் இரண்டு தடவைகள் தமிழ் அகதிகளுக்கு புகலிடம் வழங்குவது தொடர்பாக அறிக்கைகள் தயாரிக்கப்பட்டது. ஒன்று 1986ல் மற்றையது 1988ல். இவைகள் இரண்டும் தமிழர்களின் உண்மை நிலையை எடுத்துக்கூறியது. அதன் அடிப்படையில் 1986 ம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கு திருப்பி அனுப்ப இருந்த கிட்டத்தட்ட 90 பேருக்கு இங்கு புகலிடம் வழங்கப்பட்டது. அவ்வறிக்கையின் முக்கிய பொறுப்பாளாராக செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீன் அவர்கள் செயல்பட்டார். 1988ல் திரு. ஆன் பீல் கிறிஸ்டன்சன் (Mr.Arna Piel Christensen), திரு. மல்க்கம் றொட்ஜஸ் (Mr. Malcom Rodges), செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீன், (Miss. Ann-Belinda Steen) ஆகியோர் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தனர். இவர்கள் இலங்கையின் அன்றைய நிலைமை தொடர்பாக தங்கள் அறிக்கையை வெளியிட்டார்கள். அவ்வறிக்கையானது அரசாங்க உயரதிகாரிகளுக்கு முதலில் கிடைத்தது. சில மாதங்களின் பின்பு அவ்வறிக்கையானது ஒன்றியங்களுக்கும் பொது மக்களுக்கும் கிடைத்தது. அவ்வறிக்கையின் பின்பு தமிழர்கள் திருப்பி அனுப்பப்படவேண்டும் என்ற விவாதம் ஒரு சில மாதங்களுக்கு ஓய்ந்திருந்தது.

1989ம் ஆண்டு டெனிஸ் அகதிகள் உதவிச் சங்கத்தினால் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கையானது இலங்கைத் தமிழரது கல்வி, தொழில் என்பன எவ்வளவு தூரம் டெனிஸ் கல்வி, தொழில் முறைகளைச் சார்ந்தவை, என்றும் தமிழர்கள் டென்மார்க்கில் எப்படியான வேலைகளை செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்ற அடிப்படையிலும்,

ஓப்பீட்டு முறையிலும் அமைந்திருந்தது. இது ஒரு முழு உருவம்பெற்ற சிறந்த தயாரிப்பாகவிருக்கவில்லை.

மற்றையது செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீனின் கலாநிதிப்படிப்பின் போது எழுதப்பட்ட கலாச்சார மாற்றம் தொடர்பாக ஆழமாக ஆராயப்பட்ட தொகுப்பு. இவற்றில் ஒரு பகுதி **Kulturanalyse(*)** என்ற வெளியீட்டில் **Rycter og Skandaler (sladder)** என்ற தலையங்கத்தில் பக்கம் (119 -132)ல் டெனிஸ் மொழியில் 1989 ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அக்கட்டுரையை ஒரு சிலர் பிழையாக விளங்கிக்கொண்டதன் விளைவாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வந்ததி பரவி ஓய்ந்து கொண்டது.

இதன் உண்மை என்ன?

அந்தக் கட்டுரையினை நாம் உற்று நோக்குகையில் ஆராய்ச்சியாளர் செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீன் அவர்கள் Struerல், தனது ஆராய்ச்சிக்காகத், தமிழர்களுடன் நேர்காணலில் ஈடுபட்ட பொழுது சில தமிழர்கள் தாங்கள் அகதிகளாக இங்கு வந்ததால் எவ்வாறு அவமதிக்கப்படுகிறோம் என்ற மனவேதனையில் கூறப்பட்டதை மூலகாரணமாகவைத்தே 'வதந்தியுள் அவதூறும்' என்ற தலையங்கத்தில் செல்வி ஆன் பிளின்டா தனது கட்டுரையை எழுதியிருந்தார்.

அக்கட்டுரையில் இருந்து சில பந்திகளை கீழே ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

மேலும் ஒரு தமிழர் ஆன் பிளின்டாவிற்கு கூறியது என்னவெனில்

" De spiser hunde...." (1)

" De tamilske flygtninge spiser hunde. Der er flere danskere, som under besøge hos tamilske familier har afsløret, at de i fryseren har haft et eller to frosne hundelig liggende med pelsen barberet af. Andre danskere har set en tamil komme kørende i en bil. Idet bilen passerede en hund, som løb på fortorvet, bremsede tamilen og sprang ud af bilen, greb hunden og smed den ind i bagagerummet og kørte hurtigt videre med sit gratis måltid. Derfor er de ældre damer i den midtjyske by meget oprørte for tiden. Når de skal på indkøb eller til damefrisøren, tør de slet ikke efterlade deres små kæledyr uden for butikkerne, for der er nemlig også nogen, der har set en forbipasserende tamilske flygtninge snuppe en puddel på denne måde."

'அவர்கள் நாய் இறைச்சி உண்ணுகிறார்கள்.....' (1)

தமிழ் அகதிகள் நாய் இறைச்சி உண்ணுகிறார்கள். ஒரு சில டெனிஸ்காரர்கள் தமிழர்களுடைய வீடுகளுக்கு போய் வருவது வழக்கம். அப்படிப் போய் வருபவர்களில் ஒருவர் கூறியது என்னவெனில் தமிழருடை வீட்டில் உள்ள உறைகுளிர்சாதனப் பெட்டியினுள் உரோமம் அகற்றப்பட்ட ஒன்று அல்லது இரண்டு நாய் இறைச்சித் துண்டுகளைக் கண்டேன். மற்றைய டெனிஸ்காரர் கூறியது என்னவெனில் காரில் வந்த தமிழர் ஒருவர் நடைபாதையில் வந்து கொண்டிருந்த நாயைக்கண்டதும், காரை நிறுத்தி நாயைப் பிடித்து காரின் பொதிகளைவைக்கும் பகுதியினுள் போட்டு விட்டு காரில் வேகமாக ஓடிவிட்டார். இது அவருக்கு இலவச உணவாகும். ஆதலால் மத்திய யூலண்ட் பகுதியில் வாழும் ஒருசில வயோதிக் மாதுகள் தாங்கள் கடைக்குப் போகும் போதும், சிகை அலங்காரத்திற்குப் போகும் போதும் தாங்கள் செல்லமாக வளர்க்கும் நாய்களை வீட்டில் விட்டுச்செல்லுகிறார்கள். ஏனெனில் வழியே போகும் தமிழ் அகதிகள் நாயை பிடித்துக்கொண்டு போய் விடுவார்கள்.

இன்னும் ஒரு தமிழரால் ஆராய்ச்சியாளருக்கு கூறப்பட்டது யாதெனில் (2)

"(Jeg har hørt)... at nogle tamiler køber levende lam, som de selv slagter og flår derhjemme i badeværelset, hvorefter de fordeler kødet imellem sig og bruger skindet til pynt. Det er muligt, at nogle danskere har set blodet fra sådan en slagtning og derfor har troet, at det var fra en hund..."

"(நான் கேள்விப்பட்டது என்னவெனில்), ஒரு சில தமிழர்கள் உயிர்ஆட்டை வேண்டித் தாங்களே கொண்டு வீட்டு குளியலறையில் தோலை உரித்து இறைச்சியை வேறு தமிழர்களுடன் பங்கு போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். தோலை அழகுப்பொருளாக உபயோகிக்கிறார்கள். இதனால் சில டெனிஸ்காரர்கள் இரத்தத்தைக் கண்டிருக்கலாம் ஆதலால் தான் தமிழர்கள் நாய் இறைச்சி உண்ணுகிறார்கள் என்று டெனிஸ்காரர்கள் நம்புகிறார்கள்....."

I en artikel om fortolkning af rygter behandler antropologen Peter Lienhardt forskellige aspekter ved rygter som almen kategori.(3)

மனித இன ஆராய்ச்சியாளரான பீற்றர் லெய்ன்ஹாட் அவர்கள் இப்படியான சில அவதூறுகளையும் வதந்திகளையும் ஒரு இனமக்கள் மற்ற இன மக்கள் மீது சுமத்துவதை தனது ஆராய்ச்சியில் கண்டுள்ளார்.

For tiden breder rygten om den tamilske hundejagt sig som en løbeild i de jyske byer, men det hører oprindeligt til de vandrehistorier, som, igennem 80'erne er kommet til at handle mere og mere om indvandrer og flygtninge.(4)

தமிழர்கள் நாயை வேட்டையாடுகிறார்கள் என்ற கதை யூலண்டில் உள்ள நகரங்களில் காட்டுத்தீ போலபரவியது. 1980ம் ஆண்டுகளில் குடியேறியோர்களுக்கும், அகதிகளுக்கும் எதிராக இதேபோன்ற அவதூறான வதந்திகள் பரவியிருந்தது.

Max Gluckman, en britisk antropolog, hævder, at sladderer på ingen måde har en isoleret rolle i samfundslivet. Den er snarere en del af dets livsnerve, netop fordi der er en forbindelse mellem sladderer og opretholdelsen af sociale gruppers enhed og identitet. Han hævder....(5)

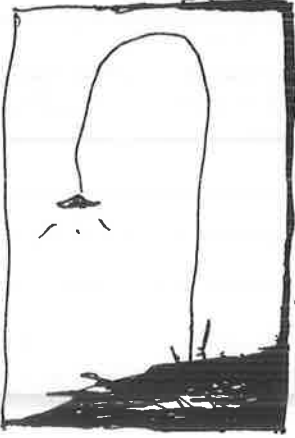
பிரித்தானியா மனித இன ஆராய்ச்சியாளரான மக்ஸ் குழக்மன் அவர்கள் தனது ஆராய்ச்சியில், ஒரு பகுதி அப்பாவி இன மக்கள் மீது வேறொரு இன மக்கள் அவதூறான வதந்திகளை பரப்புகிறார்கள் என்று கூறுகிறார். இது அவர்களுடைய.....

ஒரு பகுதி மக்களுக்கு எதிராக, மற்றப்பகுதி மக்களால் அவதூறான வதந்திகள் பரப்பப்படுவதினை நாம் அன்றாடம் கேட்கிறோம். வதந்தியும் அவதூறும் என்பதனால் தான் ஆராய்ச்சியாளரால் மேற்கூறப்பட்ட தலையங்கம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆதாரம் இல்லாமல் எழுதுவதுமில்லை எழுதமுற்படுவதுமில்லை.

தொடர்ச்சி....13ம் பக்கம் பார்க்க...

மலர்தல்
வாடல்
தெரிதல்

பூமி

‘வித்தியாசங்களுடனேயே உலகம்-இதில்
ஒருவாறு ஒத்திருப்பவை குழுக்கள்.
முற்றத்தில் ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும்
எறும்புகளிடையே அகப்பட்ட
ஒரு
தேங்காய்ப்பூப்போல.....ஒரு மனிதன்
மலர்ந்தும்
வாடியும்
ஞானித்தும் கொண்ட.....
ஒரு ஈழத்து அகதியின்
வடதுருவ அனுபவங்கள்.’

என்னை ‘அகதி’ யாக அங்கீகரித்துக் கொண்டார்கள்.

பெயர் வைத்து, அழைத்து மகிழ்ந்த எனது பெற்றோர்க்கு எனக்குக் கிடைத்த இந்த அந்தஸ்த்துப்பற்றி என்ன நினைப்பார்களோ என நினைக்க கவலையாக இருந்தது.

மறுபுறம் எனது மனைவியும், மகனும் விரைந்து என்னிடம் வந்துவிடுவார்களே என நினைக்கச் சந்தோசமாகவும் இருந்தது.

இனி நான் டெனிஷ்மொழி கற்கப் போகவேண்டும்.

அன்று தொடக்கநாள்; என்று அழைக்காமல் அன்று மீண்டும் தொடக்கநாள் என அழைத்தலே பொருந்தும்.

ஈழத்திற்குப் பக்கத்துநாட்டில் வாழுகின்ற காமினி என்பவன் பேசும் மொழி எனக்குத் தெரியாது.

நான் பேசும் தமிழ்மொழி அவனுக்குத் தெரியாது.

அதனாலோ என்பிறப்போடு கூடப் பொருந்தாத இன்னொரு தூரநாட்டு மொழியை கற்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுப் போனதோ..... அதுவும் தெரியாது.

நான் டெனிஷ்மொழிப் பாடசாலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

கண்டவற்றையெல்லாம் தமிழில் நினைத்து மகிழ்ந்தேன்.

ஆனால் காலில் தைத்து உக்கிய முள்ளாக ஒன்று என்னை உறுத்தியபடியே இருந்தது. 'மீண்டும் தொடங்குவது' என்பது தான்; அது,

நான் சென்று கொண்டிருக்கும் புகையிரதத்தின் கண்ணாடி வழியாக பார்த்தபடி இருந்தேன். எனது கையில் ஒரு சிகரட் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வீதியோரத்தில் நெடுத்த ஒரு அப்பிள் மரம் நின்றது.

வளைந்தும் கோணல்மாணலாகவும் அது வளர்ந்து விட்டதே என்று மீண்டும்

அது மண்ணின் கீழிறங்கி மீண்டும் அது விதையாகி இனிச் சரியாக வளர்வோமென்று எண்ணி அது மீண்டும் வளர முயல்வதில்லை. அது தன் இயற்கையோடு இணைந்து வளர்கிறது.

காற்றும் அப்படித்தான். அதுவும் இயற்கை. மழை, பனி, குளிர், எல்லாமே அப்படித்தான்.

ஏன் அந்த 'சூலிப்பேன்' பூக்கூட அப்படித்தான்.

எதிலிருந்து உருவாகி வளர்ந்து மலர்ந்ததோ- அதுவே மீண்டும் அதுவாகி மீண்டும் புதிதாக மலர்வதில்லை.

இயற்கையின் ஆரம்பமும் முடிவும் ஒரு முறைதான். எனது பிறப்பும் இறப்பும் போல.

ஆனால் நான் மட்டும் இந்த இயற்கை போலில்லை.

ஏனெனில்- இன்று மீண்டும் புதிதாய் செத்துப்போன நம்பிக்கைகளோடு எனது வாழ்வு தொடங்கப்பட வேண்டியதாயிற்று.

ஆக.... நான்

இயற்கையில் இருந்து விலகியிருக்கிறேன்.

கோதுமைமாவில் செய்த கறுப்புப் பாண்போல. நடனங்கள் கழற்ற இறுக்க உதவும் குறடுபோல..... இயற்கையான என்னை இயற்கையில் இருந்து ஏதோ பிரித்துவிட்டிருக்கிறது.

அது ஏதோ என்று சொல்லிவிடுவதைவிட மானிடரின் நவீன வாழ்வியக்கம்தான் அது என்பது பொருந்தும். கையில் இருந்த சிகரட் எரிந்து முடிந்தது.

என்னைப்போல எரிந்துபோன அதை 'மீண்டும் சிகரட் ஆகு' எனச் சொல்லி நகைத்தேன்.

பாடசாலை வந்துவிட்டது.

என் கதிரையில் இருந்தேன்.

வெள்ளைத்தாளொன்றில் 'A' என எழுத ஆரம்பித்தேன். அக்கா 'அ' னா எழுதிப் பழக்கியது ரூபகத்தில் வந்தது.

நீர் நிறைந்த எனது விழிகளுள் அந்த 'A' மங்கலாகத் தெரிந்தது.

(தொடரும்)

அபாரசக்திகள்.

சீக . எஸ் . ஹை

உலகத்தில் நாம் இன்பமாக வாழ்வதற்காகவே பிறந்துள்ளோம். அதற்கான சகல அமைப்புகளும் இவ்வுலகில் உண்டு. ஆனால் மானுட வாழ்வு உலகின் சகல பக்கங்களிலிருந்தும் ஏனோ துன்பங்களையே ஒலி பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. சரியான வாழ்வியல் முறைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் நீண்ட காலமாகவே பல அடிப்படைத் தவறுகள் தொடர்ந்து நிகழ்த்தப் பட்டுக் கொண்டிருப்பதே இதற்குக் காரணம். வாழ்விற்குள் சில விதிமுறைகள் இரகசியமான நியாயங்களாக மறைந்து கிடக்கின்றன. அவைகளே வாழ்க்கையை ஒரு திட்டமிட்ட ஒழுங்கில் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றைத் தாக்கங்கள் என்று குறிப்பிடலாம். ஒவ்வொரு தாக்கமும் அதற்கேற்ற எதிர் விளைவை உண்டு பண்ணும். நன்மையின் தாக்கம் நன்மையாகவும், தீமையின் தாக்கம் தீமையாகவும் பரிணமிக்கும். மனிதர்கள் ஏற்கெனவே புரிந்துவிட்ட காரியங்களின் மறு தாக்கமே கண்முன் தெரியும் இன்றைய உலகம்.

"எல்லாம் விதிப்படியே நடக்கும்!" என்றே நிறைய மனிதர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அதேவேளை, "விதியென்று ஏதுமில்லை!" என்று கூறுவோரும் உண்டு. இந்த இரண்டும் எதிரெதிரான வாதங்களாகும். தர்க்கப்படி பார்த்தால் இதில் ஒன்று சரியானால் மற்றையது பிழையாகும். ஆனால் இரண்டுமே சரியானவை என்பதை நிரூபிக்கும் படியாகத்தான் வாழ்க்கைச் சூத்திரம்பின்னப் பட்டிருப்பதை நாம் ஓர் அதிசமான உண்மையாகக் காணமுடிகிறது. "ஒன்றிற் கொன்று முற்றிலும் எதிரெதிரான சமுதாயக் கொள்கைகள் ஒன்றை யொன்று ஊக்குவித்து சமுதாயத்திற்கு நற்பயனைத் தரும். மாறுபட்ட உண்மைகளின் நடுவே ஒரு பிணைப்பு அடிநாதமாக மறைந்திருக்கிறது!" என்று நிரூபித்து ஐ . நா . சபையின் சசகாவா பரிசை டாக்டர் . எம் . எஸ் . சுவாமிநாதன் என்ற தமிழர் அண்மையில் பெற்றிருக்கிறார்.

மேற்கண்ட தாக்கங்களையும் , எதிர் விளைவுகளையும் பயன் படுத்துவதன் மூலம் மனிதனால் வானில் பறக்கவும் , உருமாறவும் , பசியின்றியிருக்கவும் , நெருப்பினில் இறங்கி எரிந்து போகாமல் வெளியேறவும் முடியுபடிமன தமிழிலுள்ள காவியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே பாடிவைத்துள்ளது. முன்னர் தமிழர்களால் அதிகமாகக்

கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்ட இக் காவியம் தற்போது மேலைத் தேயத்தவரிடையே பெரும் கவனப்பீர்ப்பைப் பெற்றுள்ளது. மணிமேகலையில் பல சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சங்கதிகள் மறைந்திருப்பதை இன்றைய விஞ்ஞான உலகம் மிக வியப்புடன் பார்ப்பதாகத் தெரிகிறது. சர்வதேச அளவில் விஞ்ஞானிகளின் கவனத்தைக் கவரக்கூடிய பல அற்புதமான கருத்துக் களால் நிறைவு பெற்றுள்ள மணிமேகலையைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டியது காலத்தின் சிறந்த தேவையாகும்.

இந்த வகையில் மணிமேகலையில் நம் கவனத்தைத் தொடுவது சமயக் கணக்கீர் தம்மீறும் கேட்ட காதை என்ற பகுதியாகும். இப்பகுதியில் தமிழரிடையே இருந்த பல்வேறு சமயப்பிரிவினரின் கருத்துக்களும், அவர்களின் ஆத்மஞானச் சிந்தனைகளும் மிக அற்புதமாகச் சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளன. இங்கு அணுக்களையும், உயிர்களையும் பற்றிக் கூறப்பட்ட செய்தி யொன்று நமது கவனத்தைக் கவர்வதாக உள்ளது. ஆசிகவாதி என்ற பாத்திரம் இதுபற்றிப் பாடும்போது,

"உரந்தரும் உயிரோடு, ஒரு நால்வகையணு;
அவ்வணு உற்றும் கண்டும் உணர்ந்திடல்
பெய்வகை கூடிய பிரிதலும் செய்யும் . . ."

இதன்படி நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கும் பரமணுக்கள். இவற்றோடு உயிரையும் சேர்த்து வரும் ஐந்து மூலக் கூறுகளிலேயே உலகின் சகல பொருட்களின் உருவாக்கமும் நடைபெறுகிறது என்பது இப் பாடலின் கருத்து. இவ் அணுக்களும் தூசுக்களும் ஒன்றாகத் திரள்வதும்; விரிவதுமாகிய செயற்பாடுகளால் மலை, மரம், உடல், பூமியென யாவுமே தோற்றம் பெற்றும், மாற்றமடைந்தும், கூர்ப்படைந்தும் செல்கின்றன என்பதும் இவரின் விளக்கமாகும். அதேவேளை அணுக்கள் திரள்வதையும், விரிவதையும் ஆராய்ந்தறிவது எதுவோ அதுவே உயிர் என்றும் கூறினார்.

உண்மையில் பூமியென்பதே தூசுக்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையாகும். அண்மைக்காலக் கணக்கீடுகளின் படி அண்டத்திலிருந்து வருடாந்தம் மூன்று இலட்சம் தொன் எடையுள்ள தூசுப் பொருட்கள் புவியின் மீது விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. மேலும் "சூரியனிலிருந்து வெளியே

விசப்பட்ட சடப் பொருட்களும் தூசுப்படையும் திரள்வடைந்ததன் மூலமே புவி உட்பட நவக்கிரகங்கள் யாவும் உருவாகின" என்ற கருத்தை சேர். ஜேம்ஸ் ஜீன்ஸ் (1877 - 1946) என்ற விஞ்ஞானி 20ம் நூற்றாண்டிலேயே உலகின் முன் வைத்தார். மனிதன் குரங்கிலிருந்து தோன்றினான் என்ற டார்வினின் பரிணாமக் கோட்பாட்டு நூல் எழுதப்பட்டது 1856 இல் ஆகும். ஆனால் மேற்கண்ட விஞ்ஞான விளக்கங்களுக்கு அடிப்படையான பாடல்கள் பலவற்றை எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே மணிமேகலை பாடி வைத்திருப்பதே, அதன் சர்வதேச ரீதியான முக்கியத்துவத்திற்குக் காரணமாகும்.

1988 ம் ஆண்டுவுரை உலகம் கண்டு பிடித்த மொத்த இரசாயன மூலக்கூறுகளின் எண்ணிக்கை 109. இவையே அடிப்படை மூலக்கூறுகளாகும். இவை ஒன்றுடன் ஒன்று இணைவதும், பிரிவதும், விகாரமடைவதுமாக நடைபெறும் தாக்கங்களாலும் பிரதித் தாக்கங்களாலும் உலகத்தின் எல்லாவிதமான பொருட்களும் உருவாகிச் செல்கின்றன. இரண்டு ஐதரசன் அணுவும் ஒரு ஓட்சிசன் அணுவும் இணைந்தால் அங்கு (H₂O) ஆக நீர் உருவாகும். அது போல அமிலத்தையும் அல்ககோலையும் சேர்ப்பதன் மூலம் வாசத்தை உருவாக்கலாம். இவ்விதம் மூலக் கூறுகளின் சேர்க்கைகளின் மூலம்தான் அண்டத்திலிருந்து மனிதன் வரையாவும் ஒரு பரிணாமச் செயல் முறையின் மூலமாக உருவாகியும் : தொடர்ந்து உருவாகிக் கொண்டும் இருக்கின்றன, என்ற செய்தியையே இன்றைய விஞ்ஞானமும் கூறுகிறது. அதேவேளை,

"புலமார் பொருள்கள் இருபத்தைந்துள நிலநீர் தீவனி ஆகாயமே!"

என்ற மணிமேகலைப் பாடல் வரிகள் இவ் அடிப்படை மூலக் கூறுகளை இருபத்தைந்து பிரிவுகளான என்றோ வரையறை செய்து வைத்து விட்டதையும் காணமுடிகிறது.

தொடர்ந்து மேற்கண்ட இரசாயனத் தாக்கங்களுக்கு ஏற்ற செய்திகளை பூதவாதி எனவரும் கதைப் பாத்திரம் எடுத்துரைக்கும் போது ;

"காசிதப் பூவும் கூட்டியும் இட்டு , மற்றுங் கூட்ட மதுக்கனி பிறந்தாங்கு . ."

என்ற பாடலின் மூலம் அத்திப் பூவையும், கருப்பட்டியையும் இட்டு அவற்றோடு வேறு பொருட்களையும்

கூட்டும்போது போதைதரும் மது பிறக்கும். இது போன்று மூலக்கூறுகள் தம்வயப்பட்டும் , மற்றொன்றாகியும் , பிரிந்தும் , சேர்ந்தும் பிரபஞ்சத்தின் சகல பொருட்களையும் உருவாக்குமென்றார். தோல் வாத்தியக் கருவியில் எழும் ஓசையானது தேய்ந்து தேய்ந்து சென்று இறுதியில் எங்கே மறைகின்றது? தாம் புறப்பட்ட சொற்ப நேரத்திலேயே ஓசைகளின் ஒவ்வொரு மூலக்கூறுகளோடும் சேர்ந்து அவை அழிந்து விடுவதைப் போலவே இறப்பும் நிகழ்கிறது, என்று இப் பாடலின் இறுதி வரிகள் சொல்லுகின்றன.

" உயிரொடுங் கூட்டிய உணர்வுடைப் பூதமும் உயிரில் லாத உணர்வில் பூதமும், அவ்வப் பூதவழி அவையவை பிறக்கும் ! "

உயிர்களின் தோற்றத்திற்கு ஏதுவான மூலக் கூறுகளும், உயிரோடு கூடிய உணர்வுற்ற சடப் பொருட்களின் மூலக்கூறுகளும் ஒன்று சேரும்போது நடப்பது பிறப்பு. அவை தனித்தனி யாகப் பிரியும் போது ஏற்படுவது இறப்பு ! என்ற மணிமேகலைச் செய்திகளை விஞ்ஞானக் கண்கொண்டு பார்த்துப் பயன் பெறுவது அவசியமாகும்.

" ஒரு பாத்திரமே எடுக்க எடுக்கக் குறையாத உணவைத் தரும் ! " என்று மணிமேகலையில் கூட்டிக் காட்டும் இலக்கு இன்றைய நிலையில் எட்டிப் பிடிக்க முடியாத தொலைவிலுள்ள புள்ளியாகும். எனினும் இந்த அபார சக்திகளை அடையும் பணியில் மனிதன் இப்பொழுது பல படிக்களைக் கடந்து வந்திருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. இவற்றைப் பின்வரும் படிமுறையான தகவல்களிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இப்பயணத்தில் முதன் முதலாகச் கூட்டிக்காட்டக் கூடியதாயிருப்பது புவிமீதும், மனிதன் மீதும் படிந்துள்ள மின் காந்த சக்தியாகும். மனிதன் தனக்குள் இருக்கும் மின் சக்தியால் பல அபார சாதனைகளைப் புரிய முடியும். நாம் உண்ணும் உணவை ஜீரணிக்கச் செய்வதற்கான வெப்பத்தை உடலில் உருவாக்குவது குண்டலினி என்னும் பகுதியாகும். ஜீரணத்திற்காக குண்டலினி இழக்கும் வெப்பத்தை ஈடு செய்ய மூளைக்கு மின் காந்தம் தேவைப்படுகிறது. நமது தோலின் கீழ்ப் பகுதியில் காணப்படும் வெண்சதைகளில் உள்ள புளிப்பு அமிலங்களும், கார அமிலங்களும் இணைந்து மின்சாரத்தை உருவாக்கி மூளைக்குச் செலுத்துவதன் மூலம் மேற்கண்ட சக்தி இழப்பை ஈடு செய்கின்றன. பிரெயின் மத்யூஸ் என்ற விஞ்ஞானி 1930 ம் ஆண்டு தனது தேசத்தில் உள்ள மின்சக்தியைப் பெருக்கி ஒரு மின்சார

மணியைப் பற்றியின்றி இயங்கச் செய்தார். இம் மின்காந்த சக்தியை உடலில் சேமிப்பதன் மூலம் எல்லா நோய்களையும் குணப்படுத்த முடியுமென்றார் டாக்டர் மெஸ்மர். இக்கலையை மேலும் கூர்மைப்படுத்தி ஆதம் ஞானத்தால் முக்காலங்களையும் அறியமுடியுமென்றார் அறிஞர் மாய்பு. சுமார் 400 வருடங்களுக்கு முன்னரே ஹிஸ்லின் நாசிசச் சின்னத்தை தேவாலயச் சுவரொன்றில் வரைந்து, 2ம் உலக யுத்தத்தை அது நடப்பதற்குப் பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்னரே எடுத்துரைத்தார் ஆளுடக்காரர் நொஸ்ரடாமுஸ்.

உடலில் உள்ள மின்சாரத்தைப் போலவே மனித மனதின் அடிப்பகுதியில் மின்அலை இயங்கிக் கொண்டிருப்பதாக ரைன் என்னும் விஞ்ஞானி கூறியுள்ளார். இந்த உணர்ச்சி அலைகளை எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானாலும் கொண்டு செல்லலாம். எதனிடமும் அவற்றைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கலாம் என்றும் இவர் நிரூபித்தார். அலைபாயும் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி எண்ணங்களை ஒருமைப் படுத்தினால் அவை கற்பனை செய்ய முடியாதளவிற்கு மின்காந்த சக்தியைப் பெறும். அதிசயிக்கத்தக்க இம் மின்சார சக்தியால் கற்பனைக்கும் எட்டாத சாதனைகளை நாம் நிகழ்த்திவிட முடியும். என்று கனேடிய அறிஞர் ஜேக்கப் . ஏ . புல்லர் என்பவரும் எடுத்துரைத்துள்ளார். " நான் எதை மேற்கொண்டேனோ அதில் எல்லாம் வெற்றி பெற்றேன். காரணம் நான் அதை மனப்பூர்வமாக விரும்பினேன் ! " என்று மனோசக்தியால் தான் பெற்ற வெற்றியை எடுத்துரைத்தான் நெப்போலியன். இப்படிப்பட்டதோர் அபார திறமையையே இன்று தமிழீழ மண்ணிலும் உலகம் கண்டு வியக்கிறது.

மனித மூளையானது முன்மூளை, நடுமூளை, அடிமூளை என மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டதென்பது யாவரும் அறிந்ததே! அது போல மனமும் மூன்று பாகங்களை உடையது. இதில் மிகமிக முக்கியகூறு ஆழ் மனமாகும் . இவ் ஆழ்மனமானது அசாதாரண வேகம் கொண்டது. கண்களின்றிப் பார்ப்பதற்கும் : காதுகளின்றிக் கேட்பதற்கும் கணப் பொழுதிலேயே பிரபஞ்சத்தைச் சுற்றி வருவதற்குமான வல்லமையும் படைத்தது. தூக்கத்தில் இருக்கும் போது ஆழ்மனம் கனவு காண்கிறது. அப்போது இது உலகின் பல பாகங்களையும் சுற்றும். ஆனால் இதனுடன் சேர்ந்தியங்கவோ உடலால் முடிவதில்லை. இதற்குக் காரணம் ஆழ்மனதின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முன்விற்கு நமது உடல் கூப்படையவில்லை. இந்தக்கைய சக்தியைப் பராசக்திமீடம் வேண்டி,

" விசையறு பந்தினைப் போல் — உள்ளம் வேண்டியபடி செல்லும் உடல் கேட்டேன் ! "

என்று பாடினார் பாரதியார் . உண்மையில் உள்மன வேகத்திற்கேற்ப உடலை இயக்க முடிந்தால் மனிதனால் பறக்கமுடியும், நெருப்பில் குளித்தெழுவும், முக்காலங்களையும் உணரவும் முடியுமென்று, மணிமேகலையில் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ள கருத்துக்களை எட்டிப்பிடிப்பது சிரமமான பணியல்லவென்றே மனோதத்துவமும் கூறுகிறது.

இது போன்ற சாதனைகளை சித்தர்களும் நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். குடந்தை ஸ்ரீ மௌன சுவாமிகள் என்ற சித்தர் உணவின்றி, உடைமின்றி, உறக்கமின்றி, பேச்சின்றி பல ஆண்டுகாலம் சீவன்முத்தராய் வாழ்ந்து காட்டினார். 22. 04. 1899 இல் இவர் உயிரை ஊளில் அடக்கி சமாதியானார். இவரை அடக்கம் செய்யும் சமயத்திலும் தேகத்தின் மேல் வியர்வைபூ த்திருந்தது. இவரின் அழியாத சரீரம் சமாதியான இடத்தில் யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமி என்பவர் ஜீவசமாதி யொன்றை எழுப்பினார். சுவாமி விவேகானந்தர், இங்கிலாந்திலிருந்து அன்னிபெஷன்ட் அம்மையார் போன்றவர்கள் இவரின் பெருமையைக் காண நேரில் வந்ததாகக் குறிப்புரைகள் கூறுகின்றன. இந்தக்கைய கலையையே, " யோகக்கலை " என்பார்கள்.

என்னும் எவ்வளவு சக்தி நம்மிடம் இருந்தாலும் அதை நாம் தீமையான வழியில் செலுத்தி ஒருபோதும் நன்மையடைந்துவிட முடியாது. பிரமாண்டமான சக்தியை வைத்திருந்த ஹிட்லர் அதைத் தீய வழியில் பயன்படுத்தியதால் இறுதியில் தீமையையே அறுவடை செய்தான். மற்றவருக்கு மனதால் தீமை செய்தாலும் நாம் தீமையையே அறுவடை செய்ய வேண்டி வரும். இதற்காகவே, " மனதாலும் பிறருக்குத் தீமை செய்யாதே! " என்று கூறினர் ஆன்ரோர். இந்த மகத்தான கோட்பாடு வாழ்வின் இயங்குநிலை விதியாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து, வாழமுற்பட்டால் அப்போது வெளிப்படும் எதிர் விளைவுகள் வாழ்வில் பெரும் வலிமையை உண்டுபண்ணும். மறுபுறம் எல்லா விதிகளையும் தாண்டி அபார சாதனைகளைப் புரியும் ஆற்றலை ஒருவர் அடையும் போது இயற்கையாகவே அவர் விதியென்று வகுக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லைக் கோட்டையும் தாண்டி நிற்பார். அவ்வேளை அவருக்கு வகுக்கப்பட்ட விதியென்று ஏதும் இருப்பதில்லை.

உண்மையில் இது மிகவும் சிக்கலான விளக்கமாகும். இக்கருத்தை மணிமேகலை வேறொரு வழியில் சொல்கிறது.

" நிம்ப முனைத்து நிகழ்தல் நித்தியம் நிம்பத் தம்பொரு ளான்மை அநித்தியம் ! "

என்ற பாடலில் வேம்பின் முளையானது முளைத்து அது வேம்பாகவே விளங்குதல் போன்றது நித்தியம். அங்ஙனம் வேம்பினிடத்தே அந்த விதையானது இல்லாதிருப்பது அநித்தியம் என்று கூறுகிறது." பாளை மண்ணிலிருந்து செய்யப்படுகிறது. ஆனால் உபயோகிப்பதோ உள்ளே இருக்கும் வெற்றிடத்தைதான். கவர்களையும் ஜன்னலையும் அமைத்து வீட்டைக் கட்டுகிறோம். உள்ளே இருப்பதோ ஒன்றுமில்லா வெற்றிடந்தான்." என்று இக்கருத்தை சீனாதேசத்து ஞானி ஒருவரும் பாடிவைத்துள்ளார். பாளையைச் செய்வதற்கு விதி உண்டு. அதற்குள் பாவிக்கப்படும் வெற்றிடத்திற்கோ விதியென்று ஏதுமில்லை. ஆனால் இரண்டும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருப்பதே அடிப்படைத் தத்துவத்தின் கட்டிலனாகா வரைகோடாகும்.

உண்மையில் வாழ்க்கை விதிமுறைக்குட்பட்டதுதான். விதியின் எதிர் விளைவுகளைப் புரிந்து அறவழியில் செல்வதே வெற்றிதரும். அந்த ஆத்ம பலத்தால் மனிதன் எல்லா விதி முறைகளையும் தாண்டி வெற்றிகரமாக வாழமுடியும் என்ற மணிமேகலையின் கருத்துக்களால் மேலைத்தேயத்தவர் கவரப் பட்டுள்ளமை அறிவியல் ரீதியாக ஆச்சரியம் தரும் விடயமல்ல. எனினும் தமிழிலோ மணிமேகலை போன்ற எண்ணற்ற நூல்களும், அவற்றின் கருத்துக்களும் கடந்த காலங்களில் சரியான முறையில் மக்களைச் சென்றடையத் தவறிவிட்டமையை நிராகரிக்க முடியாது. இவைகள் தேவைதானா? என்ற வினா பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகவே நம்மிடம் இருந்து வருகின்றது. இதற்குரிய காரணம்: ஒவ்வொரு மனிதனையும் அவனுள் இருக்கும் சக்தியொன்று ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதை ஆங்கிலத்தில், "லிபிடோ" என்று கூறுவார்கள். இந்த அபார சக்தி இருண்மைக்குள் சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கும் போதே இத்தகைய வினாக்கள் உருவாகின்றன. இந்தச் சக்தியை வேறு வழிகளிலும் திசை திருப்பலாம். அதையே, "சப்ளிமேஷன்" என்பார்கள். இதன்படி மற்றவர் குற்றங்குறைகளை தேடுவதிலேயே பயனற்றுப்போகும் நம் ஆற்றலை நல்வழியில் ஒருமைப் படுத்தினால் நாமும் வாழ்வில் உயர முடியும். உண்மையில் மணிமேகலையில் குறிப்பிடப்படும் அபார சக்திகளை ஒருவர் அடையவேண்டுமென்பது முக்கியமல்ல. இப்படியான காரியங்கள் தமிழிலும் இருந்திருக்கின்றனவே என்பதை அறிவதன் மூலம் குறைந்த பட்சம் ஒருவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையையாவது அழகுற அமைக்கலாமல்லவா?

"வல்லமை தரராயோ — இந்த
மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே...!"
— மகாகவி பாரதி —

தோப்புக்கரணங்கள்

முல்லைபூரான்

குறுநாவல் — தொடர்

(6)

டனிஷாவும் பொங்கலுக்கு செல்வதற்கு தயாராகி விட்டாள். தகப்பன் நவாவும், தாயார் வசந்தியும் அவர்களின் சிறுகுடிசைக்குள் ஆடை அணிவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தூரத்தே முருகன்கோவிலிலிருந்து புறப்படும் காவடியாட்ட பறை கேட்டுக்கொண்டிருந்ததுபகற்போங்கலுக்குப்போய் வாங்கிக்கொண்டுவந்திருந்த ஒரு ஊதியை யாரோ ஒருசிறுவன் இடைவிடாது ஊதிக்கொண்டிருந்தான்.

மதியம் நன்றாகச்சாய்ந்து வற்றாப்பளை அம்மன் குளிர்த்திப்பொங்கலுக்கான நேரம் தொடங்கிவிட்டிருந்தது உயர்ந்த வெப்ப காலமான கோடைகால மாதங்களைக்கடந்து கிராமத்தின் குளிர்ச்சி கருதியேதான் அம்மனிடம் வேண்டித் தெய்வத்து வைகாசி மாதத்தின் பெளர்ணமி நாளன்று இப்பொங்கலை ஊர் கொண்டாடுவது வழக்கம். இந் தவருடமும் வற்றாப்பளைக்கிராமம் பொங்கல் ஆரவாரத்தில் களைகட்டி விட்டது.

ஒரு வெளிறிய நீலநிறமும், முழங்கால் பகுதிகளில் நாய் கடித்து இழுத்துப்பிய்த்ததுபோல் கிழியல்களுமான காற்சட்டையை டனிஷா அணிந்திருந்தாள். கறுப்பும் வெள்ளைக் கோடுகளுமான ஒரு ரீசேட்டையும் போட்டுக் கொண்டாள் வாரியதும் வாராததுமாக குழம்பியதும் குழம்பாததும்போல் அவளின் தலை இருந்தது. இப்போதெல்லாம் முன்னரைப்போல் தனது அலங்காரத்தில் அவள் அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை. அவளுக்கு இக்கிராமத்தில் மனமொன்றி ஈடுபடுவதற்கு ஏதுமில்லை. ஆனால் அவளின் மனதுள் நிறைந்துபோய் கிடந்து அலையெடுக்கும் அவளது வெள்ளைக்காரக் காதலன் கென்றிக்கின் நினைவுகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவள் தனது சூழலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்கலானாள். சதா எப்போதும் நினைவு அவனாகவே இருந்தது. அவளுக்கும் அவள் வாழும் இன்றைய சூழலுக்குமிடையே இருக்கும் இடைவெளி அதிகரித்துக்கொண்டே சென்றது. அவர்கள் பேசும் மொழிதெரியாது அலைந்த

தான். தன்னைத்தானே ஒரு வட்டத்துள் சிறையிட்டான். அந்தச்சிறையை நேசிக்கவும் தொடங்கினான். அச்சிறைக் குள் அவன் தனது காதலனுடன் வாழ்க்கை தொடங்கியும் விட்டிருந்தான் ஏனோதானோ என்று ஒரு தொடர்பை தனது அயலுடன் வைத்திருந்தானே தவிரவும் அந்தஅயலுடனான ஓட்டுறவு ஏதுமின்றி அவன் அந்த அயலை புறக்கணித்தான். வெறுத்தான்.

டனிஷா தனது பச்சைக்கிளியையும் கூட்டிவிட்டு எடுத்துக்கொண்டான் அந்தப்பச்சைக்கிளி அழகாக டனிஸ்மெழியில் வணக்கமும், நன்றியும் சொல்லிக்கொண்டு அவன் தோளில் தொற்றிக்கொண்டதும் டனிஷா பொங்கல் நடக்கும் கோயிலைநோக்கி நடக்கலானான்.

கையில் அர்ச்சனைத்தட்டுக்களுடன் அழகிய பெண்களும், கன்னியர்களும் தமது குடும்பத்தினருடன் வீதிஓரங்களை பற்றிக்கொண்டு நடந்துசென்றனர்.

அவர்கள் டனிஷாவைப்பார்த்து ஏதோ ரகசியமாக பேசிக்கொண்டே சென்றது ஏதோ ஒருமாதிரியாக இருந்தாலும் பிறரதுவிடையங்களில் தலையிடாது வாழ்ந்து பழகிய பழக்கத்தினால் அவன் தன்பட்டிலே போய்க்கொண்டிருந்தான். ஊர் இளம்பெண்பிள்ளைகள் சிலர் டனிஷாவுடன் பழகவிருப்பங்கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் தமது பெற்றோரினால் தடுக்கப்பட்டிருந்தனர். ஊர் இளைஞர்கள் மத்தியில் டனிஷா ஒரு சுவரசியமான காமப்பாத்திரமாகவே பார்க்கப்பட்டான். யாருடைய தொடர்புமின்றி அவன் வாழ்வதில் அவளுக்கு கவலைகள் இருந்ததாக தெரியவில்லை. மாறாக அவன் இந்த புறக்கணிப்புக்களை பெரிதாக கவனத்தில் எடுக்காதிருந்தான்.

என்றும்பில்லாதவாறு வண்டிகளும், கார்களும் பேருந்துகளும், புதியபுதிய மனிதர்களும் கிராமம் அவசரமாக இருந்தது.

கோவிலில் கூடியிருந்த சனஇரைச்சலும் பறைமேளச்சத்தமும், விசில், அம்மம்மாக்குழல் சத்தங்களும் ஒளிபெருக்கி அறிவிப்புகளும் மெல்லமெல்ல அதிகரித்து அதிகரித்து கேட்டுக்கொண்டது டனிஷாவுக்கு.

இப்போது அவன் பொங்கலுக்கு தினம் இருந்த ஆயிரக்கணக்கான சனக்கூட்டத்தினுள் இறங்கிவிட்டான். மின்சாரவிளக்குகளின் அலங்காரமும் சிகப்புநிற போலீஸ் உடையுடன் காவலர்களும், சாரணச்சிறுவர்களும் சனக்கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்துகொண்டிருந்தனர்.

வலதுபுறத்தில் அடுக்கப்பட்டிருந்த கார்க்குவியல்களையும் இடதுபுறமாக வரிசைகட்டி குந்தியிருந்து பிச்சைஎடுக்கும் மனிதர்களும் டனிஷா பார்த்துக்கொண்டே சென்றுகொண்டிருந்தான்.

சனநெரிசலுக்குள் கட்டுப்பாடாது இளைஞர்கள் ஓரமாகச்செல்லும் இளம்பெண்களை இடித்து அழுந்திக்கொண்டு சென்றது டனிஷாவுக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

அந்த வயற்கரை ஓரமாக தண்ணீர்பந்தல்.

பார்த்தால்.....அது கூழைக்கிழவிதான். இந்தஊரின் விசரியாக இழிக்கப்படும் அவளேதான். கையிலிருந்த மோர்ப்பேணியை உயர்த்தி அண்ணாந்து மடக்குமடக்கென்று மோர்குடித்துக்கொண்டிருந்தான். அதே கிழிந்த ஊத்தைச்சேலைதான்.

டனிஷா ஒருகணம் தரித்துநின்று கவனித்தான்.

குடித்துமுடித்தபேணியை நிலத்தில் உதறிவிட்டு சேலைத்தலைப்பால் வாயை துடைத்துக்கொண்டு "பிச்சை.....பிச்சை" என்ற தனது உச்சாடனத்துடன் விலகினான்.

எதுவித சனநடமாட்டமுமின்றி வெறித்துப்போய் ஓரிரு மாடுகளுடன் கிடக்கும் அந்த கோவில்முன்றல் சனவெள்ளத்தால் முனகிக்கொண்டிருந்தது.

கோவில் கோபுர மின்விளக்கு அழகாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. அந்த அலங்காரங்களை பார்த்தபடியே சென்றுகொண்டிருந்த டனிஷாவின் தோளில் அந்த பச்சைக்கிளி யமின்றி உட்கார்ந்திருந்தது.

அந்தப்பச்சைக்கிளி அடிக்கொருதடவை டனிஷாவின் கன்னங்களை முத்தமிட்டபடி இருந்தது. முத்தமிடும் அந்தக்கிளிபோடு ஏதோபேசிக்கொண்டே அவளும் சென்றாள்.

நாற்புறமும் கடைகளால் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட அம்மன்கோவில் சனத்திரளின் திண்டாடியது. கோவில் முன்வாசலிலேயே கோவில்கடையொன்றிலும் நல்ல விபாபாரம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

பிறருக்கு தடைசெய்யப்பட்டிருந்த கற்பூரவிபாபாரம் கோவில்நிர்வாகத்தால் விற்றபணசெய்யப்படுவதும் பக்தர்களால் கொடுக்கப்பட்ட கற்பூரம் அம்மாளுக்கு எரிக்கப்பாது மீண்டும் விற்றஇடத்திற்கே வந்துசேரும் கரவு அறியாத பக்தர்கள் தலைமேல் கைவைத்து அரோகரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

பத்துப்பதினைந்து காவடிகள் அழகாக ஆடிக்கொண்டு சென்றன.

லாந்தர்விளக்குகளில் வரிசையாக குறுக்குக்கட்டிய கிழவிகள் நிலக்கடலை விற்றுக்கொண்டிருந்தனர்.

டனிஷாவும் 5 ரூபாய்கொடுத்து ஒரு சிறிய கடலைச்சுருள் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டான்.

ஆரம்பத்தில் வினோதமாக இருந்த இந்தச் சனக்கூட்டவிவகாரம் இப்போது டனிஷாவுக்கு சலிப்பாகவும் எரிச்சலாகவும் இருந்தது.

உரத்து உரத்துக்கத்திக்கொண்டிருந்த ஒளிபெருக்கியே அவளுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது.

விளங்காத ஒரு விடையத்தை எத்தனைதரம் அவள் கேட்பது.

தவறுப்பட்ட குழந்தைகளின் அழுகரல்ஒளி அடிக்கடிவந்து எரிச்சலை இன்னும் அதிகரித்தது.

கையிலிருந்த கடலைச்சுருளுடன் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்து அவற்றை கொறிக்கத்தொடங்கினாள்.

அவளின் பச்சைக்கிளி இப்போதும் அவளின்தோளிலேயே இருந்தது.

டனிஷாவை கடந்துசெல்லும் இளைஞர்கூட்டம் டனிஷாவைப்பார்த்து ஏதோசொல்லிக்கொண்டு பார்வையால் கனைத்துவிட்டுப்போவதை பார்த்து ஏதுமறியாது இருந்தாள்.

நேரம் அது போய்க்கொண்டே இருந்தது.

மற்றறமேதுமற்ற சனங்களின் இரைச்சலும் சனங்களின் அசைவும்தான்

கோவிலின் கிழக்குவாசல் பக்கமாக வானத்திலெழும் பொங்கல் அடுப்பின் புகையும், கண்களைகசக்கிக்கொண்டு போகும் சனங்களுமாக விரித்தபாய்களில் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் சிறுவா்சிறுமிகளுமாக கோவிலுமுற்றம் கனைத்துவிட்டது.

அந்த மதியஇரவின் குளிர்ச்சிப்பொங்கலை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தும்படியாக

தூக்குக்காவடி ஒன்று நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

முதுகிலும், கால்கைகளிலும் தூண்டிலைப்போல் இரும்பு ஆணிகளால் குத்தப்பட்டு வைரக்கயிறுகளினால் தூக்கி பறக்கும் ஒருபறவையைப்போல் நிறுத்தி அந்தமனிதன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

நெற்றிமற்றும் உடலெங்கும் விபூதி சந்தணத்தினால் பூசி வாயிடுக்குகளில் வேல்போன்ற கூர்களினால் குற்றப்பட்டு அவன் தனது வேண்டுகலை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

தலைமீது எரிந்துகொண்டிருக்கும் தீச்சட்டிகளுடன் பெண்களும்வரிசையாக வந்தனர்.

இவற்றின் விளக்கங்கள் புரியாமல் டனிஷா வேடிக்கையாகவே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் இவை தமிழர் சமூகம்பற்றிய ஒரு தவறான கருத்தையே அவளுக்கு தந்துகொண்டிருந்தது.

ஏற்கனவே இவைபற்றி அவள் ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லைத்தானே அவள் அறியாதிருந்தது அவளின் பொறுப்பல்ல.

அவளின் பெற்றாரின் பிழைதானே?

ஒன்றை அறிந்திருத்தலே அதன்மீதான விசுவாசத்திற்கும் பிரியத்திற்கும் இடம்தரும்.

அன்றேல் அது ஒரு வேடிக்கை உணர்வாகவும் அதனுடனான சேர்வுக்கு தடையாகவும் அமையும்.

பறவைக்காவடி அதிர்ச்சியிலிருந்து சற்றுமீண்ட டனிஷா திடீரென்று எழுந்துநின்று உற்றுக்கேட்டாள்.

ஆம் அது டனிஷாவுக்கான அறிவித்தலே ஒளிபெருக்கியில் வந்துகொண்டிருந்தது.

அதுவும் அவளுக்குத்தெரிந்த டனிஸ்மொழியில்.....

" டனிஷா! நான் கென் றிக்கேகிறேன்

உடன் இந்த ஒளிபெருக்கி நிலையத்துக்கு வரவும்நான் உனக்காக இங்கு காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

உடன் வரவும்"

என்ற அறிவித்தலை கேட்டதும் சனத்திரளை தள்ளிக்கொண்டு டனிஷா ஓடினாள்.

சனம் வேடிக்கையாக பார்த்தது.

டனிஷா ஓடினாள்.

குரல்வந்த திசைநோக்கி.

வந்தது குரல் மட்டுமல்லவே.....

அவளுடைய வாழ்வுமாயிற்றே.

.....தொடரும்.....

மணியோசை கேட்டு எழுந்தா...

கா.சு.சு.சு

வேலு-மீதான்

விழி நீரில் நீ
கதை எழுதி
மனமேடையில்
திரைநீக்கம் செய்தாய்
உயிராக ஒருநாள்
உடலோடு இருந்தாய்
திசைமாறிய வாழ்வை
திரும்பிப்பார்!
மணியோசை கேட்கும்
அந்தக் கோவிலின்
இசையே சாட்சி
உன்னை நான் விரும்பியதற்கு!
ஒளி விளக்கே
நீ அணைந்துவிடாதே
அவள் முகத்தை
இருளிலும்தான்
நான் பார்க்கவேண்டும்.

முற்றமெல்லாம் புழுங்கல் - அதனால்
எம் நெஞ்சமெல்லாம் அம்முற்றம்.
- ஒரு தாய்

"இது ஒரு தமிழ் மாசிகை"
ஏடு இல: 7 - ஆடி. 95
வெளியீடு: ரூனி பப்ளிக்கேசன்
Baunehøj 35
3320 Skovvinge
Denmark
Tlf: 42 28 90 12

விலை: ஒரு வருடம்
(12 இதழ்கள்) - 200 டனிஸ்குரோன்கள்
வெளிநாடுகள்: 50 படி
கட்டணம் செலுத்தவேண்டிய
வங்கி:
Tuli Publikation
Den Danske Bank
Hillerød Afdeling, Slotsgade 16- 18
Postboks 255
3400 Hillerød Denmark.
A/C NO : 35 43 - 38 69 87
அல்லது
Post Giro : 84 73 65 3

தன்னலம்

வேலணையூர் நவமகன்.....

நடுத்தெருவில் துடிப்படங்கி
கால்மாட்டில் தலைமாறி
இரத்தமிதப்பில் பச்சைப்பிணம்

யாரோ ஒருவனது.
அவனுக்காய்,
அழுது தீர்ப்பதற்கு
கண்ணீரற்ற கண்கள் உனது.

கல்லால் அடிபட்டு
கால் தடக்கி விழு நீ!
காட்டாற்று வெள்ளமென
கறந்தோடும் கண்ணில் நீர்
கைகொண்டு துடைக்க
உன்னால் முடியாது.

யாரோ.....
ஒருவனுக்காய் மட்டும்,
இல்லாத கண்ணீரை
கைகொண்டு துடைக்க
உன்னால் முடியாது.

ஆசிரியர்: முல்லையூரன்
படைப்பாளிகள்தொடர்பு: திரு. ரவி.....TIF: 86 40 38 05
வாசகர்கள் தொடர்பு: திரு. செல்வன்.....TIF:86 64 51 98
வடிவமைப்பு: ரூனிபதிப்பகம், ரவி
அட்டைப்படம் தமயந்தி

சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் ஆக்கங்களுக்கு படைப்பாளிகளே
முழுப்பொறுப்பாளிகளாவர்.காகத்தின் எண்ணங்களை
படைப்பாளிகள் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

www.padippakam.com

Til: Chanchise
Danmarksgade 10
7500 Holstebro

Afs: Tuli Publication Baunehøj 35, 3320 Skævinge, Denmark